

Synodalny Kościół:

Komunia,
Uczestnictwo
i misja

Północnoamerykański dokument końcowy dla
Etap kontynentalny Synodu 2021-2024

Drogie Siostry i Bracia w Chrystusie Jezusie,

Jesteśmy wdzięczni za możliwość podzielenia się z wami północnoamerykańskim dokumentem końcowym etapu kontynentalnego Synodu 2021-2024: O Kościół synodalny: komunია, uczestnictwo i misja. Ten znaczący dokument jest wynikiem pogłębiania rozeznania rozpoczętego przez Kościół w Ameryce Północnej w październiku 2021 r. Dokument ten wyznacza również moment jedności i współpracy między Ludem Bożym w Kanadzie i Stanach Zjednoczonych Ameryki, szczególnie przepełnione łaską doświadczenie, które, jak mamy nadzieję, będzie kontynuowane w przyszłości.

Ten Dokument Końcowy to ważny moment dla Kościoła w Stanach Zjednoczonych i Kanadzie, wzmacniający naszą odpowiedź na prośbę Ojca Świętego Papieża Franciszka o przyjęcie synodalności jako drogi naprzód dla Kościoła we współczesnym świecie. Dokument ten jest między innymi świadectwem działania Ducha Świętego we wspólnocie ochrzczonych, których głosy mają wyjątkową godność. Bada również te obszary, na które musimy zwrócić naszą uwagę, kontynuując kultuwanie bardziej synodalnego Kościoła w Kanadzie i Stanach Zjednoczonych.

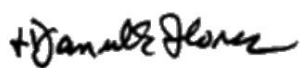
W imieniu całego Północnoamerykańskiego Zespołu Synodalnego pragniemy serdecznie podziękować wszystkim, którzy uczestniczyli w Północnoamerykańskim Etapie Kontynentalnym. Niezależnie od tego, czy poprzez wasze bezpośrednie uczestnictwo w lokalnym słuchaniu i rozeznawaniu wokół Dokumentu dla Sceny Kontynentalnej, czy też w Wirtualnych Zgromadzeniach Kontynentalnych, wasz udział miał nieocenioną wartość duchową. Dziękujemy również wszystkim, którzy uczestniczyli w Kontynentalnym Odprawie lub przekazali uwagi na temat Dokumentu Końcowego. Szczególnie dziękuję wszystkim, którzy modlili się podczas tej drogi synodalnej. Wszyscy możemy czerpać inspirację z waszej ufności w ten proces i chęci bycia podatnymi na działanie Ducha Świętego, kiedy razem angażowaliśmy się w tę synodalną podróż.

Musimy jednak przyznać, że stojąca przed nami praca obejmuje podejmowanie wysiłków w celu skuteczniejszego słuchania tych, od których nie słyszeliśmy, w tym wielu, którzy zostali zepchnięci na margines naszych wspólnot, społeczeństwa i Kościoła. Liczyliśmy na bardziej zdecydowany udział tych głosów. Brak tych głosów nie jest łatwy do zinterpretowania, ale był odczuwalny. Synodalność jest ciągłym wysiłkiem i musimy nauczyć się, jak lepiej zachęcać do uczestnictwa w przyszłości.

Lud Boży w Ameryce Północnej wspólnie podjął pierwsze kroki na tej drodze synodalnej. Mamy nadzieję, że w tym Dokumencie Końcowym wielu usłyszy echo swoich radości, tęsknot, lamentów i marzeń związanych z Kościołem w Stanach Zjednoczonych i Kanadzie. Módlmy się, aby chociaż mamy jeszcze wiele do zrobienia i wiele do nauczenia się, ten Dokument Końcowy służył wzmocnieniu naszej komunii jako sióstr i braci w Ameryce Północnej i wyraźniej wskazywał nam naszą misję w służbie Ewangelii. Podczas gdy kolejne etapy tego formalnego procesu będą miały miejsce w Rzymie w październiku 2023 i 2024 r., wiele żywotnych owoców synodalności będzie pracą wspólnot lokalnych w duchowej rozmowie, uważnych na głos Chrystusa i uważnych na siebie nawzajem. Naszym wspólnym celem jest zbudowanie Kościoła bardziej słuchającego i rozeznającego, wzmocnionego w komunii kościelnej i zaangażowanego we wspólną misję głoszenia światu Tajemnicy Jezusa Chrystusa.

Niech Bóg Ojciec, który przez dar swego Ukrzyżowanego i Zmartwychwstałego Syna wylał na nas Ducha Świętego, wspiera nas, gdy staramy się pielęgnować owoce Ducha obecnego pośród nas.

Wasz w Chrystusie Zmartwychwstałym,

Wielebny Daniel E. Flores
Biskup Brownsville
Przewodniczący Komisji Doktryny USCCB

Wielebny Raymond Poisson
Biskup Saint-Jérôme-Mont-Laurier
Przewodniczący Kanadyjskiej Konferencji Biskupów Katolickich (CCCB)

Spis treści

Zarys Dokumentu Końcowego¹ jest następujący:

04

Wprowadzenie

Opis etapu kontynentalnego w Ameryce Północnej i zastosowanej metodologii.

08

Prezentacja trzech kluczowych tematów •

Powołani i obdarowani przez chrzest: implikacje godności i obowiązki wynikające z naszego wspólnego chrztu.

• Komunia z Chrystusem i między sobą: Rozpoznanie napięć w naszej komunii kościelnej w Ameryce Północnej dzisiaj i rozeznanie dróg na przyszłość. • Wysłani na misję:

Przeżywanie naszego wspólnego wezwania wynikającego z chrztu, by nieść Dobrą Nowinę dla świata.

16

Refleksje biskupów na temat doświadczeń synodalności w Ameryce Północnej Biorąc pod uwagę wyrażane przez wielu pragnienie poznania sposobu, w jaki biskupi postrzegają proces synodalny, w tej części przedstawiono niektóre z ich spostrzeżeń i refleksji.

20

Priorytety skierowane na zgromadzenie Synodu w Rzymie w październiku 2023 r.

Przedstawienie pięciu priorytetów zaproponowanych do dalszej dyskusji przez Synod w Rzymie.

22

Zakończenie

Dar bycia razem.

23

załączniki

Wstęp

„ rzekł do nich:
„Chodźcie, zobaczcie”.

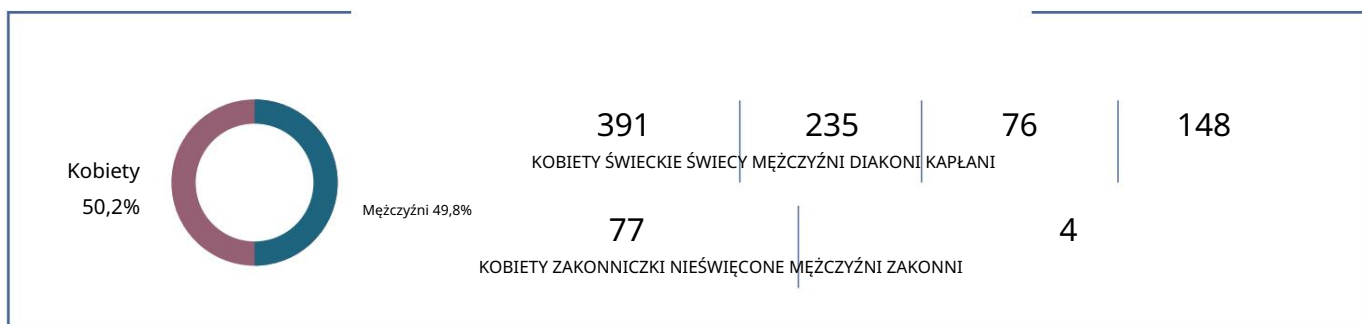
Jana 1:39

ZAPROSZENIE

- 1 Raz po raz zaproszenie Ojca Świętego skierowane do Ludu Bożego do udziału w synodzie 2021-2024: O Kościół synodalny: komunია, uczestnictwo i misja wywoływało szereg odpowiedzi. Wielu odczuwało głęboką radość i entuzjazm, a u niektórych budził się opór, podejrzliwość i niepokój. Na scenie kontynentalnej delegaci przyjęli zaproszenie; przyszli i zobaczyli. Jak zauważył jeden z delegatów: „Duch Święty działa! To tylko początek; nie wiemy, dokąd prowadzi nas Duch Święty. Zbliżamy się do głębszego zrozumienia tego, co to znaczy być katolikiem” (Sesja X Grupa 1). Doświadczenie Synodu pokazało, że wielu katolików w Ameryce Północnej jest zaangażowanych we wspólnotowe rozeznanie konieczne do odkrycia, gdzie Duch Święty prowadzi Kościół w chwili obecnej.
- 2 Była wielka wdzięczność za bycie razem z innymi katolikami, którzy pochodzą z różnych części kontynentu, świeckimi, zakonnymi i duchownymi, z których każdy ma własne idee i poglądy, ale wszyscy należą do jednego Kościoła. Jak wspomniała jedna z grup: „Proces synodalny daje nam życie, a także daje życie Kościołowi; jesteśmy wdzięczni za ten dar” (Sesja IV grupa 8). Przytłaczające nastroje tych, którzy uczestniczyli w etapach lokalnych, krajowych, a teraz kontynentalnych, były optymistyczną nadzieją i podnoszącą na duchu radością z możliwości uczestniczenia i wnoszenia swojego wkładu. Jak zauważyła jedna z grup: „Słowo, które ciągle pojawiało się w naszej grupie, to radość – dzielić się, słuchać i być razem” (Sesja III Grupa 10). Doświadczenie możliwości dzielenia się i wyrażania zarówno rozczarowań, jak i błogosławieństw było postrzegane jako prawdziwy owoc procesu synodalnego. „Ludzie zaczynali od bólu i urazy, ale na końcu procesu Duch Święty otworzył ludzi” (Sesja II Grupa 7).

WIRTUALNE ZGROMADZENIA KONTYNENTALNE

- 3 Scena Kontynentalna w Ameryce Północnej składała się z dwunastu wirtualnych zgromadzeń (sesji): siedem w języku angielskim, trzy w języku hiszpańskim i dwa w języku francuskim. W zgromadzeniach tych uczestniczyło 931 delegatów, przy niemal równym podziale delegatów na kobiety i mężczyzn (odpowiednio 50,2% i 49,8%). 931 delegatów wywodziło się z różnych powołań, w tym 391 świeckich kobiet, 235 świeckich mężczyzn, 76 diakonów, 148 księży (diecezjalnych i zakonnych), 77 zakonnice i 4 zakonników nie wyświęconych. Było też 146 biskupów, którzy uczestniczyli w jednym lub kilku wirtualnych zgromadzeniach. W zgromadzeniach reprezentowanych było prawie 90% diecezji i eparchii w Stanach Zjednoczonych i Kanadzie (236/267). Jak donosiła jedna z grup: „Było dużo uczestnictwa i różnorodności, ale nadal istniała duża konwergencja. Duch działa” (Sesja III grupa 6).

- 4 Wirtualny format Zgromadzenia Kontynentalnego został wybrany tak, aby pomieścić jak największą liczbę delegatów, w tym tych, którzy nie mogli podróżować ze względu na stan zdrowia lub pracę, oraz aby zminimalizować obciążenia finansowe przy jednoczesnym zmaksymalizowaniu udziału diecezji i eparchii w Stanach Zjednoczonych i Kanadzie. Na decyzję o organizowaniu zgromadzeń wirtualnych wpłynęła również trwająca pandemia COVID-19. Informacje zwrotne od zgromadzeń ujawniły mieszane opinie na temat wartości formatu wirtualnego. Niektórzy byli wdzięczni, że wirtualne zgromadzenia umożliwiły większe uczestnictwo. „Niektóre z grup, do których uczęszczałem, z łatwością potrafiły w sposób modlitewny zaangażować się w duchową rozmowę i pytania. Istniała możliwość usłyszenia znaczących dysonansów” (Sesja I Feedback). Inni uważali, że duchowe rozmowy ucierpiały z powodu braku osobistego zaangażowania. „Zoom to świetne narzędzie, które ułatwiło większą liczbę uczestników, ponieważ podróże mogły ograniczyć liczbę osób, które mogły uczestniczyć, ale osobiście jest zawsze o wiele lepiej” (Opinie z sesji II).
- 5 Każdy ordynariusz został poproszony o wybranie od czterech do pięciu delegatów do Zgromadzenia Kontynentalnego. Delegaci ci, wraz z samymi biskupami, zostali następnie poproszeni o zarejestrowanie się w jednym z dwunastu wirtualnych zgromadzeń, które miałyby być głównym elementem Zgromadzenia Kontynentalnego. Dla każdego zgromadzenia utworzono małe kręgi słuchaczy w taki sposób, że składały się one z mieszanki delegatów z Kanady i Stanów Zjednoczonych, diecezji i eparchii, mężczyzn i kobiet, pokoleń i środowisk kulturowych. Aby pomóc w przygotowaniach do tych zgromadzeń, każdemu delegatowi wysłano Przewodnik przygotowania delegata (zob. Dodatek C), który nakreślił format zgromadzeń i model rozmowy duchowej.
- 6 Tydzień przed każdym zgromadzeniem delegaci byli sobie przedstawiani za pośrednictwem poczty elektronicznej. W tej wymianie poproszono ich o podanie nazwy, nazwy diecezji lub eparchii oraz tego, w jaki sposób byli dotychczas zaangażowani w Synod. Było wiele doświadczeń, od planowania i prowadzenia odsłuchów w ich parafii na Scenie Diecezjalnej po wirtualne zgromadzenia, które były jednym z ich pierwszych spotkań z Synodem. Wielu złożyło serdeczne życzenia wraz z nadziejami i modlitwami w intencji zbliżających się zgromadzeń. Chociaż nie zawsze skuteczne, ogólnie rzecz biorąc, te wprowadzenia były pomocne.
- 7 Każde z dwunastu wirtualnych zgromadzeń rozpoczęło się modlitwą Adsumus, po której nastąpił czas wspólnego słuchania w małych grupach (łącznie 147 osób). Te małe grupy podążały za duchowym modelem konwersacji, zgodnie z sugestią Sekretariatu Synodu Generalnego. Po dyskusjach w małych grupach wszyscy wrócili do większej grupy, aby podzielić się owocami rozmów, nastąpiła refleksja z DCS nr 25-26 i nastąpiła chwila ciszy (zobacz Dodatek D, aby zapoznać się z formatem tych dyskusji). Podczas gdy niektórzy delegaci zauważyli, że rozmowy duchowe mogłyby być bardziej wzbogacające, gdyby odbywały się osobiście, wielu innych zauważyło, że Duch był obecny w

wirtualne zespoły. „Jestem bardzo wdzięczny za możliwość uczestniczenia w procesie synodalnym i naprawdę doceniam wysiłki tych, którzy zorganizowali wirtualne spotkania. Chociaż z pewnością istniały ograniczenia, ponieważ sesje były wirtualne, to jednak uważam, że było to dobre doświadczenie i mogłem wyczuć działanie Ducha Świętego” (Sesja III Informacje zwrotne). „Bardzo realne odczucie przewodniej obecności Ducha Świętego jest jego największą siłą” (Informacje zwrotne z Sesji VIII).

- 8 Zespół Synodu Północnoamerykańskiego (zob. Załącznik A), w duchu współodpowiedzialności, polegał na delegatach, którzy ułatwią i przedstawią wyniki pracy kręgów słuchaczy podczas sesji plenarnej Zgromadzeń Kontynentalnych. Proces ten osiągał różne stopnie sukcesu, w zależności od przygotowania uczestników. Niemniej jednak metodologia dała delegatom możliwość formacji w synodalności. Wszyscy delegaci otrzymali materiały wyjaśniające model duchowej konwersacji, a tym, którzy zgłosili się na ochotnika, zaoferowano seminarium internetowe na ten temat; nagranie webinaru zostało udostępnione innym osobom.
- 9 Bardzo doceniono słuchanie, jakiego doświadczyli delegaci podczas rozmowy duchowej. Wielu mówiło o tym z podziwem, przyznając, że zostali przemienieni. Doświadczenie synodalne nie tylko stworzyło im przestrzeń do swobodnego wypowiedzania się, ale także dało możliwość bycia wysłuchanymi. Dla wielu było to odkrycie, pouczające doświadczenie. Napędzała ich radością, nadzieją i wdzięcznością. „Metodologia, która wyłoniła się z procesu synodalnego – zwłaszcza rozmów duchowych – jest bardzo ważna. Nauczyliśmy się, że możemy uczyć się słuchając. Mamy nadzieję, że będzie to kontynuowane! Jest to wzmacniający sposób docierania do miejsc bólu i zajmowania się nimi” (Sesja XII Grupa 2).

KONTYNENTALNA SESJA ODBIORCZA

- 10 Po zakończeniu wszystkich dwunastu wirtualnych zgromadzeń przedstawiciele każdego z nich spotkali się z Północnoamerykańskim Zespołem Synodalnym, któremu powierzono zadanie napisania tego raportu. Podczas tego „odprawy” przedstawiciele podzielili się owocami każdego z dwunastu zgromadzeń; wspólne tematy i doświadczenia pojawiły się naturalnie i były dalej dyskutowane. W przeciwieństwie do zgromadzeń wirtualnych, sesja podsumowująca umożliwiła zespołowi synodalnemu zadawanie delegatom pytań uzupełniających i wyjaśniających. Jak zobaczymy poniżej, to, co wyłoniło się na zgromadzeniach, było uznaniem, że w Kościele istnieją silne napięcia, ale delegaci przede wszystkim odczuwali nadzieję i zachętę oraz pragnienie kontynuacji procesu synodalnego. Podczas sesji podsumowującej jedna z delegatek powiedziała, że „była bardzo zachęcona małymi grupami; ludzie kształtują dla siebie model synodalności i widzę w tym owoc tego procesu” (sesja podsumowująca).

KONTYNENTALNE REKOLEKCJE PISARSKIE

- 11 Przygotowanie tego dokumentu Zespół Synodu Północnoamerykańskiego rozpoczął od tygodniowych rekolekcji. Słowem, które często pojawiało się podczas rozeznania zespołu podczas rekolekcji, był „bałagan”. Synodalność nie zawsze jest łatwa do zrozumienia; można to również postrzegać jako skomplikowany proces. Jak zauważył uczestnik jednego z wirtualnych zgromadzeń: „Ludzie nie wiedzą, po co jest Synod o synodalności. Nie rozumieją celu, nie mogli pojąć, co próbowano osiągnąć” (Sesja XI Grupa 14). Jednocześnie jednak uznano, że ufność w Ducha Świętego jest kluczowa dla owocności Synodu. „Być może musimy przyznać, że utknęliśmy tutaj i nie wiemy dokładnie, dokąd zmierzamy, ale jest w porządku, ponieważ podążamy za Duchem Świętym! Musimy pozwolić Duchowi Świętemu przewodzić nam, aby poprowadził nas tam, gdzie mamy iść!” (Sesja XI Grupa 14). Kiedy były chwile

niepewności, zespół synodalny postanowił zaufać Duchowi Świętemu i sobie nawzajem. Otwartość na Ducha jest niezbędna, aby być owocnymi towarzyszami na drodze synodalnej.

DOKUMENT KOŃCOWY W AMERYCE PÓŁNOCNEJ

- 12 To, co następuje, opiera się na tym, co usłyszano na wirtualnych zgromadzeniach. Północnoamerykański zespół synodalny składał się ze świeckich, księży, osób konsekrowanych i biskupów zarówno z Kanady, jak i ze Stanów Zjednoczonych, którzy spotkali się razem, aby zastanowić się nad tym, co było wspólne i rozeznac nie plan czy projekt, ale po prostu to, co wynikało z tego dotychczasowa podróż. Aby jeszcze bardziej zapewnić wierność Dokumentowi Końcowemu temu, co podzielano podczas Zgromadzenia Kontynentalnego oraz aby wspierać współodpowiedzialne rozeznanie, Zespół Synodu zaprosił 25 delegatów z Kanady i 25 delegatów z Stany Zjednoczone. Dokument został następnie zmieniony w świetle ich wkładu. Biskupi wyznaczeni przez każdą konferencję episkopatu zatwierdzili i zatwierdzili Dokument Końcowy. 2

- 13 Ten raport ze sceny kontynentalnej jest wkładem Ameryki Północnej w szerszą, globalną dyskusję i etap rozeznania Synodu 2021-2024. Uczestnicy z Ameryki Północnej czuli, że DCS odzwierciedla wiele z tego, co uczestnicy wyrazili podczas diecezjalnych i narodowych etapów Synodu. Rozmowy na Scenie Kontynentalnej koncentrowały się na intensywnej potrzebie, aby Kościół stał się jeszcze bardziej synodalny.

Podsumowując, na scenie kontynentalnej mówiono i słyszano, że przez nasz wspólny chrzest każdy z nas jest powołany przez Boga i obdarzony przez Boga godnością. Ten wspólny chrzest wprowadza nas w komunię z Chrystusem i między sobą. Dotychczasowa podróż synodalna uczyniła nas bardziej świadomymi tego, gdzie leżą naciski na naszą komunię.

Ale okazało się również, że jak opisał to jeden z delegatów, „im bardziej stajemy się uczniami-misjonarzami, tym bardziej będziemy podejmować te wyzwania” (sesja podsumowująca). Nasza godność wynikająca z chrztu jest nierozdzielnie związana z naszą odpowiedzialnością wynikającą z chrztu, która posyła nas na misję. „Wiele razy skupiamy się na negatywach i zapominamy o radości; Duchem, którego doświadczamy w głębi serca, jest bycie misjonarzem” (sesja podsumowująca).

Powołani i obdarowani przez chrzest

14 W Zgromadzeniu Kontynentalnym Ameryki Północnej wielokrotnie wyrażano potrzebę przekształcenia się w Kościół bardziej synodalny, zaczynając od uznania godności wszystkich ochrzczonych. „Wspólny spacer i rozkładanie namiotu ogarnia wszystkich. Wszyscy ochrzczeni mają prawo tam być” (sesja IX grupa 2). Każda osoba ludzka posiada godność wynikającą z bycia stworzonym na obraz Boga. Chrześcijanie uczestniczą przez chrzest w wywyższonej godności i powołaniu do świętości, bez nierówności ze względu na rasę, narodowość, status społeczny czy płeć, ponieważ jesteśmy jedno w Chrystusie Jezusie (Lumen Gentium 32; por. Ga 3,28; Kol 3 :11). „Synod był dobrym sposobem, aby świeccy i duchowni zdali sobie sprawę, że wszyscy jesteśmy Kościołem i że ponosimy współodpowiedzialność za rozbudowę namiotu. Jeśli chcemy to zrobić, zajmie to nas wszystkich!” (Sesja VIII Grupa 3).

15 Na scenie kontynentalnej w Ameryce Północnej radość uczestników w dużej mierze opierała się na uznaniu ich godności chrzcielnej na drodze synodalnej. To obudziło pragnienie większego uznania i możliwości współodpowiedzialności w Kościele i jego misji.

„Jednym z wyzwań była potrzeba ciągłego odkrywania i dostrzegania tego, do czego zaprasza nas nasze powołanie chrzcielne” (sesja podsumowująca). Jednocześnie wiele rozmów, jak te, które odbyły się na etapie diecezjalnym i narodowym, dotyczyło czasów, gdy członkowie Kościoła nie uznawali tej wspólnej godności. Te niepowodzenia kładą nacisk na naszą wzajemną komunę. „Odpowiedź na przesłanie Chrystusa wymaga przemawiania i chodzenia. Wszyscy musimy odpowiedzieć na nasze powszechne powołanie do świętości” (Sesja VIII Grupa 10).

WSPÓŁODPOWIEDZIALNOŚĆ

16 Nasze osobiste powołanie do świętości wynika z naszej godności chrzcielnej. Jesteśmy wezwani do określonego stanu życia i jednocześnie do udziału w misji Kościoła. Powołanie do świętości obejmuje i trwa dla wszystkich ochrzczonych, niezależnie od ich stanu życiowego. „Powinniśmy uwolnić dary wszystkich” (sesja podsumowująca). Jak wyjaśniło kilku delegatów na Scenie Kontynentalnej Ameryki Północnej, to powszechne powołanie do świętości jest przeżywane w szczególny sposób w służbie szerszej misji Kościoła. „Nie możemy zawsze być wszystkim dla wszystkich; niektórzy ludzie mają pewne charyzmaty i musimy podzielić pracę” (sesja podsumowująca).

17 Często w Zgromadzeniu Kontynentalnym pojawiało się pragnienie większej współodpowiedzialności świeckich i duchownych, w tym biskupów. „Musimy opierać się na równej godności chrztu. To jest punkt wyjścia do współodpowiedzialności” (Sesja XII Grupa 2). Nacisk na naszą wspólną godność chrzcielną pozwala nam widzieć we wzajemnych współpracownikach, których można formować, wyposażać i zachęcać do misji. „Jesteśmy wezwani do współodpowiedzialnego działania na modłę synodalną, nie do czekania, aż będziemy wiedzieć, jak zrobić wszystko doskonale, ale do kroczenia razem jako ludzie niedoskonalni” (Sesja II Grupa 6). Kiedy struktury i praktyki Kościoła są dynamiczne i zdolne do poruszania się z Duchem Świętym, każdy może „używać swoich darów w służbie Kościołowi i sobie nawzajem” (Sesja XII Grupa 4).

My potrzebować
też uziemić
się
równej godności
nasz chrztu.

- 18 Dla wielu delegatów doświadczenie ścieżki synodalnej było tym, co na nowo rozpałiło ich powołanie do bycia uczniem. „Dzięki procesowi synodalnemu Kościół przeżywa się teraz na naszych oczach i my tego doświadczamy! Jesteśmy tym podekscytowani. Duch Święty działa w tym procesie i daje nam wspólnego ducha misji na całym świecie!” (Sesja III Grupa 2). Ten współodpowiedzialny Kościół będzie wyzwaniem dla każdego z nas i wymaga większej współpracy i komunikacji między całym Ludem Bożym. „Musimy . . . dotrzeć do każdego z każdej dziedziny życia. Odpowiedzialność za posługę spoczywa nie tylko na kapłanach, ale na każdym ochrzczonym. To jest prawdziwa przestrzeń, w której możemy pozwolić kobietom i niektórym bardziej zmarginalizowanym osobom w Kościele naprawdę objąć role przywódcze” (sesja XI, grupa 7).

KOBIETY

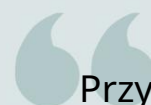
- 19 Nie może być prawdziwej współodpowiedzialności w Kościele bez pełnego poszanowania wrodzonej godności kobiety. Delegaci z kontynentu uznali kluczową pracę, jaką kobiety wykonują, aby utrzymać Kościół „żywym i zdrowym” (Sesja IV Grupa 8). Niemniej jednak delegaci wymienili również kobiety jako grupę marginalizowaną w Kościele. „Przeszliśmy długą drogę, ale ubolewamy nad faktem, że kobiety nie mogą w pełni się zaangażować” (Sesja V Grupa 4). Chociaż nadal potrzebna jest jasność co do tego, jak dokładnie wygląda w pełni współodpowiedzialny Kościół, delegaci zaproponowali zbadanie różnych aspektów życia Kościoła, w tym ról decyzyjnych, przywództwa i święceń. Centralne miejsce w rozeznawaniu tych kwestii zajmuje wierne uznanie godności kobiety wynikającej z chrztu. Często słyszonym apelem było, że „należy otworzyć dla nich więcej miejsca, zwłaszcza przy stołach decyzyjnych” (Sesja IV grupa 8). Kościół w Ameryce Północnej był zachęcany do „uznawania, rozróżniania i promowania roli kobiet. . . aby byli bardziej obecni w Kościele” (Sesja IV grupa 5).

MŁODZIEŻ / MŁODZI LUDZIE

- 20 Autentyczne uznanie i szacunek dla darów i talentów młodych ludzi to kolejny istotny aspekt współodpowiedzialnego Kościoła w Ameryce Północnej. „Często jesteśmy postrzegani jako przyszłość, ale jesteśmy także „teraz” Kościoła” (sesja podsumowująca). Wielu delegatów skarżyło się na brak młodych ludzi zarówno w ich parafiach, jak i w Zgromadzeniu Kontynentalnym. „Obawiamy się, że młodzi ludzie nie siedzą przy stole i zastanawiamy się, jak będą reprezentowani w Rzymie. Nie tylko ludzie, którzy pracują z młodzieżą, ale sami młodzi ludzie. Oni najlepiej znają swoją rzeczywistość” (Sesja VI Grupa 1). Umocnienie młodych ludzi do pełniejszego przeżywania ich godności chrzcielnej wymaga stawienia czoła napięciom w naszej komunii jako Ciała Chrystusa. „Dary młodych ludzi nie zawsze są w pełni doceniane przez starsze pokolenia. Doceńmy kreatywność i pomysłowość młodych ludzi” (Sesja I Grupa 6).

TWORZENIE

- 21 Lud Boży uczestniczący w Etapie Kontynentalnym w Ameryce Północnej wyraził wielką tęsknotę za formacją jako kluczem do życia zarówno swoją godnością chrzcielną, jak i obowiązkiem we współodpowiedzialnym

Przychodzimy, ale

A długo sposób,

My ubolewają nad faktem, że kobiety nie mogą w pełni inwestować.

Kościół. Szczególnie w odpowiedzi na bieżące wyzwania – a także chęć dalszego zaangażowania się w praktykę synodalności – formacja stała się podstawowym wymogiem. „Odpowiedzią na to pytanie, która się pojawiła, była potrzeba formacji – formacji do synodalności, do głębokiego słuchania; formacja do rozciągania, jak wspomniano przy poszerzaniu namiotu” (Sesja I Grupa 9). Delegaci wyrazili pragnienie, aby Kościół dalej „rozwijał formację w celu lepszego poznania naszej wiary” (Sesja V grupa 7). Istniała również szczególna troska o to, aby lepiej towarzyszyć młodzieży w procesie formacji, rozbudzając odważną ciekawość wiary chrześcijańskiej. „Dzieci, które przechodzą edukację religijną, wychodzą z domu i zastanawiają się, czy Bóg w ogóle istnieje. Czy boją się zadawać pytania? Jeśli boją się zadawać pytania, mogą zostać zahamowani we wzroście w wierze” (Sesja VIII Grupa 7). Pragnienie to było ściśle związane z godnością naszego chrztu i z odpowiedzialnością, jaką on niesie. „Dzieląc się naszą wiarą, my – siedzący w ławkach – musimy nie tylko umieć dzielić się naszą wiarą, ale także ją rozumieć” (Sesja I Grupa 5).

- 22 Delegaci wyrazili pragnienie formacji, która trwa przez całe życie i jest oferowana wszystkim członkom wspólnoty ochrzczonych, niezależnie od ich powołania. Obejmuje to nie tylko formację w zakresie podstawowych nauk naszej wiary, ale także formację do synodalności, współodpowiedzialności, przyjmowania i wychodzenia na peryferie. „Głębsza formacja pozwala nam ukazać piękno naszej wiary, a nie listę zasad. Zejść głębiej i pod nią i uformować się w sposób, który pozwoli nam przedstawić „jak” i „dlaczego” (Sesja XII Grupa 6). Delegaci podkreślali, że głębsza formacja ma kluczowe znaczenie dla naszej zdolności do przeżywania godności wynikającej z chrztu i wzmacniania komunii z Chrystusem i ze sobą nawzajem. „Jak mamy stać się ludem, który ma skłonność do słuchania, bycia synodalnym, stawiania słuchania na pierwszym miejscu?” (Sesja III grupa 8).

głębiej
Formacja nam
na to pozwala
Do
zaprezentuj
wiarę
piękna... naszą

Komunia z Chrystusem i między sobą

- 23 Podczas Zgromadzenia Kontynentalnego Północnoamerykański Zespół Synodalny wielokrotnie słyszał o potrzebie zachowania w procesie synodalnym centralnej pozycji Chrystusa, z którym wszyscy jesteśmy zjednoczeni przez chrzest. „Jezus Chrystus [jest] w środku namiotu” (Sesja II Grupa 9). „Eucharystia jest centrum naszego życia” (sesja XI grupa 4). „Centrum naszej wiary jest osoba Jezusa Chrystusa” (sesja XII grupa 8). „Jezus jest centralnym biegunem namiotu, którego nie wolno nam nigdy tracić z oczu w tym, co robimy” (Sesja III Grupa 16). Przez chrzest stajemy się członkami Ciała Chrystusa i zostajemy włączeni do komunii między sobą.
- 24 Jednak synodalny proces rozeznawania w Ameryce Północnej ujawnił, że Kościół, podobnie jak większe społeczeństwo, doświadcza polaryzacji i silnego przyciągania w kierunku fragmentacji. Był to główny temat na wszystkich diecezjalnych, narodowych i kontynentalnych etapach Synodu. Jak skomentował jeden z delegatów: „Wezwanie do komunii jest czymś, co musimy uobecnić w nas i w naszych wspólnotach” (Sesja XI Grupa 15). Uznano, że nie możemy w pełni przeżywać naszej godności i odpowiedzialności wynikającej z chrztu, nie zajmując się tymi obszarami, w których nasza wzajemna komunია, a tym samym nasza komunია z Chrystusem, jest podkreślana niemal do granic wytrzymałości. Pojawiło się kilka tematów, które były wspólne dla wszystkich wirtualnych zgromadzeń.

ZAUFANIE I WIARYGODNOŚĆ

- 25 Istotnym zagrożeniem dla komunii w Kościele jest brak zaufania, zwłaszcza między biskupami a świeckimi, ale także między duchowieństwem w ogóle a wiernymi świeckimi. Jednym z głównych obszarów napięć w Ameryce Północnej jest kryzys wykorzystywania seksualnego duchownych i jego skutki, które spowodowały utratę zaufania, którego nie można przecenić. Wiele osób nadal nosi rany nadużyć, a wielu innych straciło zaufanie do duchowieństwa i instytucji Kościoła. Do tej rzeczywistości należy dodać, że historyczne krzywdy znalezione w szkołach z internatem dla ludności rdzennej, które obejmowały również wszelkiego rodzaju nadużycia. To tylko pogłębia zranienia Kościoła i brak zaufania do jego przywódców. „Kryzys wykorzystywania seksualnego i szkoły z internatem są tak bardzo częścią rzeczywistości Kościoła; musimy umieć odpowiedzieć na te pytania i stawić czoła tym sytuacjom” (Sesja II Grupa 9). Chociaż uznano, że przywódcy Kościoła zrobili wiele, aby promować uzdrowienie i zapobiegać przyszłym nadużyciom, oczywiste jest, że należy zrobić więcej, aby odbudować zaufanie. Jak skomentował jeden z delegatów: „Istnieją różne poziomy i stopnie zaangażowania w Kościele jako instytucji, ale musi się ono rozpocząć od uzdrowienia i budowania zaufania” (Sesja II, Grupa 8).

Wiele sesji odsłuchowych Synodu wzywało do zmiany kulturowej w Kościele, mając na uwadze większą przejrzystość, odpowiedzialność i współodpowiedzialność. „Synodalność”, jak wielu widziało, była „pięknym sposobem na budowanie zaufania poprzez dialog” (Sesja XII Grupa 4).

“Synodalność
A [jest] piękna
w
budowaniu zaufania
poprzez
dialog.”

WIĘKSZA WŁĄCZNOŚĆ

- 26 W Zgromadzeniu Kontynentalnym, podobnie jak w naszych raportach krajowych, było głębokie pragnienie większej integracji i gościnności w Kościele. W rzeczywistości jednym z głównych czynników, które były postrzegane jako niszczące komunie, było doświadczenie wielu osób, że pewne osoby lub grupy czują się niemile widziane w Kościele. Grupy wymienione na etapie kontynentalnym obejmowały kobiety, młodzież, imigrantów, mniejszości rasowe lub językowe, osoby LGBTQ+, osoby rozwiedzione, które zawarły nowe związki małżeńskie bez unieważnienia małżeństwa oraz osoby o różnym stopniu sprawności fizycznej lub umysłowej. Podczas gdy przyczyny postrzegania Kościoła jako niegościnnego mogą być różne, to, co jest wspólne, to potrzeba autentycznego uszanowania przez Kościół godności chrzcielnej każdego. Jak wyjaśnił jeden z uczestników, „uważamy, że jesteśmy gościnni, ale wiemy, że są ludzie, którzy czują się «poza» Kościołem” (Sesja III Grupa 12).
Inny zasugerował, że dzieje się tak dlatego, że „zaabsorbowani jesteśmy szczegółami oceny wartości ludzi z marginesu” (Sesja VIII Grupa 14). „Istnieje potrzeba rozróżnienia między znaczeniem nauczania a potrzebą przyjęcia ich do Kościoła, zwłaszcza w odniesieniu do naszych braci i siostr LGBTQ+” (Sesja II Grupa 4).
- 27 Niektórzy uczestnicy procesu synodalnego opowiadali o głębokim poczuciu cierpienia osób, którym uniemożliwiono przyjęcie Eucharystii. Chociaż istnieje wiele przyczyn tej rzeczywistości, być może wśród nich dominują katolicy, którzy są rozwiedzeni i zawarli nowe związki małżeńskie bez unieważnienia, oraz inni, których obiektywna sytuacja życiowa jest sprzeczna z wierzeniami i naukami Kościoła.
Ponadto niektórzy delegaci mówili o osobach zranionych ograniczeniami nałożonymi na przedsoborowy obrządek łańcisk. Niestety, liturgia nie zawsze jest postrzegana jako jednocząca. „Moglibyśmy znaleźć naszą jedność we wspólnej modlitwie, ale liturgia jest jedną z rzeczy dzielących Kościół i musimy to przełamać” (sesja X grupa 18).
- 28 Sesje odsłuchowe przyniosły również liczne przykłady pragnienia pełniejszego włączenia młodych ludzi w życie Kościoła. Jak po prostu stwierdziła jedna z grup, młodzież „są niezastąpieni” (Sesja V Grupa 4). Praktycznie wszystkie konsultacje synodalne podzielały głęboki ból po odejściu młodych ludzi i postrzegały to jako integralną część procesu stawania się Kościołem bardziej integracyjnym. Jedna grupa zauważyła, że w społecznościach istnieje „przepaść pokoleniowa — napięcie między młodszymi i starszymi członkami Kościoła. Warto na to zwrócić uwagę” (Sesja XI Grupa 9). Pragnienie bycia bardziej inkluzywnym Kościołem odbijało się echem podczas wszystkich wirtualnych zgromadzeń. Jeden z delegatów powiedział: „Kościół musi wiedzieć, jak być rodziną Bożą, być otwartym i otwartym” (Sesja IV Grupa 7).

SŁUCHAJĄCY

- 29 Oprócz pragnienia bycia Kościołem bardziej integracyjnym i gościnnym istniała potrzeba zrozumienia, jak być bardziej gościnnym, zachowując jednocześnie i będąc wiernym nauczaniu Kościoła. „W nauczaniu Kościoła istnieje napięcie między przyjmowaniem a formacją. Musimy pamiętać, że nauczanie Kościoła wywodzi się z ewangelii — praca musi być wykonywana w tego rodzaju gościnności” (Sesja III, grupa 6). Klucz do rozwiązania tego

“
Słuchanie
nie zawsze się udaje

miałem na myśli Ciebie

odpowieź ty

Czy szukasz.

problem pojawił się w umiejętności słuchania. Jeden z delegatów przypomina nam, że „słuchanie nie zawsze oznacza uzyskanie odpowiedzi, której szukasz” (sesja X grupa 6), podczas gdy inny zwrócił uwagę, że słuchanie pomaga nam zrozumieć punkt widzenia innych, a tym samym ich powitać (por. Sesja III Grupa 12). Inny zaproponował, że „musimy być inkluzywni i kochać ludzi na tyle, by spotykać ich tam, gdzie są, ale kochać ich na tyle, by ich tam nie zostawiać” (Sesja III Grupa 7).

- 30 Często tematem słyszonym podczas zgromadzeń było to, że „napięcie jest częścią życia i nigdy nie zostanie całkowicie rozwiązane. Musimy słuchać, ale napięcie zawsze będzie częścią naszego życia. Musimy się z tym pogodzić i pozwolić, aby Duch Święty nas przez to prowadził” (Sesja XI, grupa 11). Delegaci stwierdzili, że Synod był doświadczeniem zarówno bycia wysłuchanym, jak i słuchania. Ważne jest, aby „ludzie mieli szansę się wypowiedzieć, ale także zostać wysłuchani i uprawomocnieni, uznani” (Sesja III Grupa 11).

FORMACJA W SYNODALNOŚCI

- 31 W wirtualnych zgromadzeniach toczyła się dyskusja na temat nacisku kładzionego na naszą komuniją w Kościele. Panowała zgoda co do tego, że potrzebna jest większa formacja w synodalności. „Potrzebujemy formacji, jak słuchać i towarzyszyć; zasobów, które pomogą nam wzrastać jako ludzie” (Sesja VI Grupa 4). Większość delegatów zgodziła się, że aby stać się Kościołem bardziej słuchającym, takim, który wzmacnia komuniją, niezbędna jest większa formacja, jak być Kościołem synodalnym. „Jak dalej się szkolić, nawracając siebie i innych na tę drogę synodalną?” (Sesja 1 Grupa 12) było częstym pytaniem.
- 32 Synodalność jest wielkim źródłem nadziei na odnowienie i umocnienie komunii. Mamy nadzieję, że stając się bardziej synodalnym, Kościół, jak opisał to jeden z delegatów, stworzy „bezpieczne miejsca, w których ludzie będą mogli zadawać prawdziwe pytania dotyczące nauczania Kościoła bez osądzania i karania” (sesja X, grupa 8). Opisując doświadczenie Synodu, jeden z delegatów powiedział: „Najpiękniejsze w tym wszystkim było to, że na każdym etapie słuchania ludzie reagowali w niezwykle sposób. Ludzie czuli się bardzo dobrze wysłuchani. Wierzymy, że koncepcja synodalności jest koncepcją, która musi być kontynuowana, która musi stać się sposobem na życie. Dziękujemy Bogu za te owoce” (sesja VII grupa 3). Taka formacja nie tylko sprzyjałaby rozwojowi głębszych więzi komunijnych w Kościele, ale byłaby także bodźcem do ewangelizacji i misji. Jak mówiono na jednym ze zgromadzeń: „Chcemy, aby nasi wierni wiedzieli, że są potrzebni i chciani. . . Słuchanie jest pierwszą częścią ewangelizacji; towarzyszymy ludziom, spotykamy ich tam, gdzie są” (Sesja VIII Grupa 2).

„... koncepcja
jest
synodalności,
która musi trwać,
która musi stać
życiem. się sposób

Wysłany na misję

- 33 Na całej scenie kontynentalnej w Ameryce Północnej delegaci uznali obowiązek komunii ochrzczonych, aby wyruszyć na misje na peryferie, aby głosić Ewangelię i troszczyć się o zranionych i uciskanych. „Jakże piękny stał się Kościół przez zranionych i skrzywdzonych! Kiedy Kościół wyciąga rękę w czasie katastrofy, jest to przypomnienie, że Kościół jest miejscem współczucia i troski. Troska o ludzi to dobry sposób na ich powitanie” (Sesja I Grupa 4). Wielu uznało, że Kościół najlepiej radzi sobie, idąc obok tych, którzy są zmuszeni do zepchnięcia na margines naszego społeczeństwa. Uznano, że aby Kościół był prawdziwie misyjny – aby wychodził na peryferie i ewangelizował – potrzebna jest holistyczna formacja w naszej godności i powołaniu chrzcielnym, we współodpowiedzialności i w synodalności. Uznano również, że aby skutecznie i jasno głosić Chrystusa, Kościół musi być zjednoczony. „Musimy znaleźć równowagę, aby głosić Chrystusa innym i być zjednoczeni jako Kościół, a nie dzielić się na odrębne grupy” (Sesja VIII Grupa 8). Dzięki łasce Bożej to z kolei przyczyni się do silniejszej komunii, pozwalając Kościołowi być wiarygodnym świadkiem Chrystusa i Kościołem en salida (po hiszpańsku) lub en sortie (po francusku), tj. Kościołem, który „wychodzi” (por. Ewangelii gaudium 24).
- 34 Jak zauważono na obrazie z Izajasza 53, Kościół en salida lub en sortie wymaga od nas opuszczenia namiotu – nie tylko po to, by witać ludzi tam, gdzie jesteśmy, ale szukać ich tam, gdzie się znajdują. Jak zauważył jeden z uczestników: „Chcemy szanować wrodzoną godność każdego człowieka i spotykać się z ludźmi tam, gdzie są. Chcemy to wszystko robić, pozostając wiernymi nauczaniu Kościoła”. (Sesja X Grupa 13). Delegaci wyrazili chęć „pielęgnowania radości bycia uczniem” (sesja X grupa 2), towarzysząc tym, którzy doświadczają wyobcowania w naszym społeczeństwie. „Jesteśmy wezwani do towarzyszenia osobom zmarginalizowanym. Jak możemy dawać prawdę ze współczuciem i pozbyć się lęku, który parafianie muszą wychodzić i ewangelizować?” (Sesja VI grupa 3). Dla niektórych oznacza to jeszcze głębsze przeżywanie prawdy Ewangelii. „Ci ludzie nie opuścili Kościoła, ale Kościół ich. W jaki sposób wychodzimy i służymy im, emanując tą radością?” (Sesja II Grupa 8). Północnoamerykański zespół synodalny wielokrotnie słyszał, że centralnym punktem tej misji towarzyszenia jest Jezus Chrystus. „Cały ten proces synodalności musi koncentrować się wokół Jezusa Chrystusa. To Chrystusa próbujemy przeżywać w całym naszym słuchaniu, towarzyszeniu, uwielbieniu, uczestnictwie” (Sesja III Grupa 16).

WYJŚCIE Z NAMIOTU

- 35 Dla wielu delegatów bycie Kościołem na misji jest naturalnym następstwem synodalności i współodpowiedzialności. „Jest nadzieja w zaufaniu Duchowi Świętemu, gdy stosujemy synodalność wobec lokalnej społeczności. Jesteśmy wezwani, aby mieć tę misyjną postawę, aby zobaczyć miłość Chrystusa, a następnie wyjść i kroczyć w przyjaźni z tymi, którzy czują się zepchnięci na margines i towarzyszyć im. . . Jak wygląda współodpowiedzialność i synodalność w naszym życiu, aby przyprowadzać ludzi do Chrystusa?” (Sesja II Grupa 11). Właśnie doświadczenie synodalności dla wielu odnowiło to wezwanie do bycia uczniem i ewangelizacji. „Wszyscy ludzie są powołani do misji i mają coś ważnego do wniesienia w życie Kościoła i świata. To jest nasza szansa, aby wyjść i dzielić się z innymi” (Sesja X Grupa 3). Wyrażono również, że idąc naprzód, Kościół w Ameryce Północnej musi „zaangażować synodalność jako ruch misyjny. Synodalność prowadzi do spotkania z Panem i prawdą” (sesja I grupa 15). Dla Kościoła w Ameryce Północnej synodalność jest nierozdzielnie związana ze stawianiem się Kościołem wysłanym na misję. Pewien delegat mówił o „znaczeniu autentycznego słuchania się nawzajem i docierania do peryferii, poszerzania naszego namiotu i przyjmowania rzeczywistości, że w tym Kościele jest miejsce dla każdego i że Jezus chce, aby wszyscy Go poznali i przyjęli Jego miłość” (Sesja I Grupa 10).

KOŚCIÓŁ NA ŚWIECIE

- 36 Na całym etapie kontynentalnym w Ameryce Północnej widoczne były napięcia obecne w Kościele wysłanym na misję na cały świat. „Konsumpcjonizm i sekularyzm dostarczyły odpowiedzi na pytania, o których nie wiedzieliśmy, że je zadajemy, w sposób, który wydaje się satysfakcjonujący, ale tak naprawdę nie jest. To fałszywe spełnienie upadnie i rozpadnie się, ale Kościół oferuje prawdziwe spełnienie, które będzie trwałe. Wstrząsy gospodarcze/polityczne wyrządzają wielkie szkody, ale ponieważ wszyscy przychodzimy – złamani i grzeszni – do Kościoła, każdy musi czuć się mile widziany i jak w domu” (Sesja XI Grupa 7). U niektórych delegatów to napięcie wywołało uczucie strachu i dyskomfortu. „Istnieją napięcia między wpuszczeniem kultury popularnej w życie parafii. Grozi nam tsunami kultury” (Sesja III grupa 15). Dla innych to napięcie było rozumiane jako okazja do współpracy z innymi ludźmi wiary. „Nie żyjemy już w chrześcijaństwie! Musimy to sobie uświadomić, abyśmy mogli iść do przodu. Powinno to obejmować współpracę z innymi. Jak obecnie wygląda ekumenizm? Jak możemy pracować z ludźmi innych wyznań?” (Sesja VIII Grupa 8). Delegaci ze Sceny Kontynentalnej w Ameryce Północnej są gotowi do wyruszenia na misję, jednocześnie odczuwając nieunikniony dyskomfort. „Napięcie jest konwersją; prowadzi nas do otwartości słuchania drugiego, przyjmowania zepchniętych na margines, a nie odrzucania tych, którzy wchodzą do namiotu i przyjmują ich. Tworzy napięcie; chęć przyjmowania ludzi rodzi pytanie o tych, którzy czują się oddaleni. W jaki sposób możemy mieć ten dar pomagania im w beztróskim podejściu do procesu nawracania się na nauczanie Kościoła? Musimy szukać sposobów, aby im pomóc” (Sesja VI grupa 6). Pokonanie tego napięcia jest dziś ważnym zadaniem misji i ewangelizacji w Ameryce Północnej.

Wszyscy ludzie
Czy dzwonili
na misję i
mieć
coś ważnego
wnieść do Do
życia Kościoła...

FORMACJI DO MISJI I KATOLICKIEJ NAUKI SPOŁECZNEJ

- 37 Właściwa formacja jest kluczem do przyjęcia naszego chrzcielnego wezwania do wyruszenia na misję. Jak ujął to jeden z delegatów, musimy „uznać znaczenie formacji wiary dla naszej zdolności bycia Kościołem misyjnym. Musimy być odpowiednio uformowani w naszej wierze, aby nieść ją innym” (Sesja XI Grupa 11). Wśród delegatów było również pragnienie głębszego zrozumienia społecznej misji Kościoła. „Istnieje potrzeba formacji na wszystkich poziomach (duchownych, świeckich itp.). Musimy być formowani, aby zrozumieć naszą Katolicką Naukę Społeczną, aby być przywódcami i ewangelizatorami” (Sesja XII Grupa 7). Ta formacja w ewangelizacji i Katolickiej Nauce Społecznej jest kluczowa dla kroczenia drogą synodalną. „Musimy przyjąć postawę misjonarską i dotrzeć do każdego z każdej dziedziny życia. Odpowiedzialność za posługę spoczywa nie tylko na kapłanach, ale na każdym ochrzczonym” (sesja XI grupa 7). Obowiązek poznania i życia zgodnie z nauczaniem naszej wiary katolickiej, w tym nauką społeczną Kościoła, wypływa z naszego chrztu, ale nie zawsze jest łatwy i wymaga świadomej formacji. „Tu nie tyle chodzi o to, co, ile o to, jak” (Sesja III Grupa 4).

Refleksje biskupów na temat doświadczenia św Synodalność w Ameryce Północnej

- 38 Ten Dokument Końcowy przedstawia odpowiedź Ludu Bożego w Ameryce Północnej, który uczestniczył w Kontynentalnym Etapie Synodu. Jako ochrzczeni członkowie Ludu Bożego wielu biskupów aktywnie uczestniczyło w tym procesie. Jednak wielu, zwłaszcza wiernych świeckich, chciało wiedzieć, jak ten proces synodalny był postrzegany przez ich biskupów. Ponadto, zgodnie z wytycznymi metodologicznymi dla Etapu Kontynentalnego, biskupi zostali „zaproszeni na spotkanie na zakończenie Etapu Kontynentalnego, aby kolegiально ponownie odczytać przeżywane doświadczenie synodalne z perspektywy ich specyficznego charyzmatu i roli” (DCS #108). W związku z tym, co następuje, jest wglądem w refleksje i doświadczenia wielu biskupów, którzy uczestniczyli w Kontynentalnym Etapie procesu synodalnego, jak również tych, którzy brali udział w redagowaniu Dokumentu Końcowego .
- 39 Podczas etapu kontynentalnego przynajmniej w jednym z wirtualnych zgromadzeń uczestniczyło 146 biskupów z Kanady i Stanów Zjednoczonych. Spośród nich, z nielicznymi wyjątkami, uczestniczyli w pełnej dwuipółgodzinnej sesji, która obejmowała duchową rozmowę w małych grupach. Niektórzy uczestniczyli w małych grupach, losowo rozdzielając się na ogólną mieszankę uczestników. Zdecydowana większość jednak uczestniczyła w małych grupach złożonych z innych biskupów z Kanady i Stanów Zjednoczonych. Biskupi, którzy uczestniczyli w rozmowach duchowych w małych grupach, uczestniczyli również w części plenarnej Zgromadzeń Kontynentalnych, słyszeli, co dzieliły inne grupy, i przedstawiali szerszemu gronu owoce swoich własnych duchowych rozmów jako biskupów.
- 40 Niektórzy biskupi stwierdzili, że byłoby lepiej, gdyby wszyscy uczestniczący biskupi zostali umieszczeni w przypadkowo wymieszanych małych grupach, ponieważ zapewniłoby to biskupom kolejną okazję do słuchania i dzielenia się w ramach bardziej reprezentatywnego dla całego grona biskupów z kościoła. Inni biskupi skomentowali jednak, że doceniają dłuższy czas refleksji w małych grupach z innymi biskupami na temat ich dotychczasowych doświadczeń z procesu synodalnego. Często wspomniano, że biskupi rzadko mieli okazję słuchać i dzielić się z innymi biskupami swoimi doświadczeniami synodalnymi. Co więcej, często podkreślano, że możliwość wysłuchania i dyskusji razem z biskupami zarówno z Kanady, jak i Stanów Zjednoczonych była ogromną łaską, wyjątkową w historii obu konferencji episkopatów.
- 41 Ponadto ośmiu biskupów ze Stanów Zjednoczonych i Kanady, którzy byli członkami Północnoamerykańskiego Zespołu Synodalnego, miało okazję wspólnie w modlitwie zastanowić się nad doświadczeniem kolegialności i synodalności w Ameryce Północnej. Te refleksje zostaną podsumowane na zakończenie tej części.
- 42 Podczas konsultacji kontynentalnych biskupi wyrazili swoje doświadczenie synodalności na etapie diecezjalnym jako wielką łaskę, choć często stanowiącą wyzwanie, i jako pouczające doświadczenie. Często wyrażali radość z uczestnictwa w swoich diecezjach domowych przez modlitewne słuchanie i dialog z własnym ludem. W tym sensie biskupi podzielali radość wyrażaną przez szersze grono uczestników. „[Jesteśmy] wdzięczni za możliwość braterskiego dialogu. Odzwierciedla to pozytywną reakcję wiernych na proces słuchania” (sesja X grupa 18). Podobnie wielu biskupów wyrażało ten sam rodzaj niepewności i dwuznaczności co do „dokąd to wszystko zmierza”, które

wielu uczestników na wszystkich poziomach wspomnianego procesu konsultacyjnego. „Wielu naszych ludzi wyraziło wdzięczność za zaproszenie do udziału. [Ale zapytali] jakie są następne kroki? Dokąd stąd pójdziemy? (Sesja XII Grupa 8).

- 43 Uczestniczący biskupi wyrazili uznanie dla ścieżki cierpliwego słuchania i otwartego dialogu. „Małe grupy czynią tak ogromną różnicę, nawet wśród biskupów, ponieważ tutaj może rozpocząć się dialog. To musi trwać!” (Sesja VIII Grupa 16). „Dla niektórych osób sesja słuchania była pierwszą okazją do bezpośredniej rozmowy z biskupem!” (Sesja X Grupa 15). Istnieje jednak ogólne uznanie wyzwań, przed którymi wciąż stoimy. „To wspaniały proces dla nas wszystkich, w którym możemy uczestniczyć; nadal istnieje potrzeba, aby szerszy Kościół zrozumiał, czym jest synodalność” (Sesja III Grupa 16). Rzeczywiście, sesje słuchania w Kościołach lokalnych skłoniły biskupów do refleksji nad strukturalnymi wyzwaniami, które utrudniają utrzymanie tego stylu w spójny sposób. „Czy Kościół jest tak zorganizowany, że trudno z nim rozmawiać? Kościół organizacyjnie odizolował się od ludu Bożego” (Sesja III grupa 17). „Synodalność jest drogą naprzód, ale nie jest to łatwa droga” (Sesja III Grupa 18).
- 44 Jeśli chodzi o DCS, niektórzy biskupi zauważyli, że było to rzadkie okno dla Kościoła w Ameryce Północnej, aby usłyszeć głosy Kościoła doświadczającego wielkich prób, a nawet prześladowań. „Odczuwamy wdzięczność, że ten proces pomógł nam dostrzec świadectwo całego Kościoła, cierpiącego Kościoła, który jest prześladowany w innych krajach” (Sesja VI Grupa 6). „Naszą troską powinien być Kościół na całym świecie, a nie tylko nasze diecezje” (Sesja VI Grupa 6). To sprawiło, że dzielenie się wspólnymi troskami w bardzo różnych sytuacjach globalnych było jeszcze bardziej uderzające. „Dokumenty synodalne poszerzyły naszą świadomość o realiach życia w Kościele w różnych miejscach na świecie. Również zwrócenie naszej uwagi z powrotem na naszą własną sytuację w Kościołach lokalnych i dostrzeżenie wspólnych cech, które nas wszystkich łączą” (Sesja XI Grupa 15).
- 45 Biskupi często zastanawiali się nad tym, co usłyszeli podczas różnych etapów konsultacji, od etapu diecezjalnego poprzez etap krajowy i kontynentalny. Z wdzięcznością odnotowali oddźwięk, który towarzyszył całemu procesowi synodalnemu. Obejmowało to radość ochrzczonych, gdy zostali poproszeni o uczestnictwo i podzielenie się swoimi punktami widzenia, a także wezwanie do współodpowiedzialności. Obejmowało to również wysłuchanie wielu bólów i napięć wyrażanych przez uczestników. To miało ogromną wartość. „Otwartość, którą proces synodalny powinien przynieść wszystkim, polega na słuchaniu i słyszeniu, co ludzi rani i co wymaga uzdrowienia. [Powinniśmy zapytać], co jest pomocne i co to oznacza dla pojednania?” (Sesja XI Grupa 16). „Lud Boży ma różne problemy i musimy lepiej słuchać i towarzyszyć” (Sesja III Grupa 18).
- 46 „Wielką okazją, jaką mamy teraz jako biskupi, jest przekazywanie, dzielenie się naszym doświadczeniem nawrócenia. Nasi wierni postrzegają ten proces jako coś trudnego, [ale] musimy się zastanowić, czy dajemy świeckim świadectwo nawrócenia. Możemy nadal wzrastać jako Kościół synodalny, mieć dar dialogu i zmiany kultury Kościoła, słuchać głosu Ducha, aby iść razem” (Sesja VI Grupa 6).
- 47 Tygodniowe rekolekcje pisarskie dały uczestniczącym biskupom z Kanady i Stanów Zjednoczonych okazję do trwałej refleksji nad doświadczeniami synodalnymi w Ameryce Północnej. Dla nich rekolekcje kontynentalne były cennym doświadczeniem kolegiałności. Dla tych dwóch krajów owocnym wyzwaniem było odniesienie się do wspólnych doświadczeń, a także zbadanie wielu niuansów i różnorodności okoliczności w każdym z nich. Dzięki temu wyzwaniu wzrasta wzajemne zrozumienie i poczucie wyjątkowej więzi kościelnej. Biskupi otwarcie jednak zastanawiali się nad tym

jakże dodatkową łaską mogło być chodzenie i praca razem z Konferencją Episkopatu Meksyku. Chociaż jest jasne, dlaczego Meksyk współpracował na poziomie kontynentalnym z krajami Ameryki Środkowej i Południowej, uznano, że kontekst kościelny w Ameryce Północnej jest głęboko dotknięty wiarą i praktyką Kościoła w Meksyku, a Kościół w Meksyku jest głęboko poruszony przez Kościół w Stanach Zjednoczonych i Kanadzie.

48 Podczas spotkania w ostatnim dniu rekolekcji pisarskich biskupi zauważyli, że „nasi ludzie są zainteresowani tym, dokąd zmierzamy. Synodalność to przygoda, której nie znamy. Mamy doświadczenie duszpasterskich rad parafialnych, rad prezbiterialnych, rad duszpasterskich diecezji, ale to jest coś innego, większego. Jak możemy go uczyć i uczyć się go? Musimy zrobić więcej z naszymi ludźmi – więcej ich słuchać, aby wspomóc nasze rozeznanie; usiąść z nimi i porozmawiać o życiu zakonnym w diecezji. Nie możemy po prostu siedzieć w biurze i samodzielnie podejmować ważnych decyzji”. Biskupi byli wdzięczni za duchowe rozmowy i modlitwę, które były obecne podczas całego przedsięwzięcia synodalnego. Zauważyli również, że ten aspekt i jego związek z rozeznaniem eklezjalnym ma zasadnicze znaczenie dla życia w Kościele, który unika polaryzujących nawyków szerszego społeczeństwa w Ameryce Północnej. „Jeśli mamy być ludźmi dialogu, musimy najpierw nawiązać dialog z Bogiem; synodalność musi opierać się na dialogu z Pismem Świętym i Panem”. Biskupi wyrazili również chęć promowania bardzo potrzebnej formacji w zakresie modlitwy i rozeznania opartego na Piśmie Świętym. „Większość niepokoju wokół Synodu wynika z niezrozumienia tego, co tak naprawdę pociąga za sobą rozeznanie”.

- 49 Biskupi zauważyli również, że zdecydowana większość naszego ludu miała niewielki lub żaden bezpośredni kontakt z procesem synodalnym i nie jest pewna swojej roli w nim. Podobnie, wielu nie ma pewności co do decydującej roli miejscowego biskupa i kolegium biskupów w jedności z Papieżem w miarę rozwoju tego procesu.
- 50 Jako pouczające doświadczenie biskupi zauważyli, że „przeprowadzamy ponowną kalibrację; jak możemy lepiej przeprowadzić proces synodalny?” Wynikało to z uznania, że proces podjęty z wielką hojnością i kreatywnością ujawnił również nasze słabości. Możemy i musimy lepiej konsultować się z tymi, którzy są biedni, społecznościami migrantów, ludnością tubylczą i mniejszościami rasowymi w naszych społecznościach, a także z wieloma innymi, którzy są zranieni w Kościele i społeczeństwie.
- 51 W tym procesie zauważalny był również względny brak księży. Biskupi uznali, że ich obowiązkiem jest zajęcie się tym problemem w przyszłości, zarówno poprzez przykład, jak i poprzez przekazanie przejrzystości i duchowej/duszpasterskiej owocności synodalności. „Musimy być bardziej świadomi we współpracy z naszymi księżmi i przywódcami parafii w sprawie synodalności”. Okoliczności są nieco inne w północnych diecezjach Kanady, gdzie „większość biskupów ma [bardzo małą liczbę] księży w diecezji. . . Tak więc relacje między biskupami a kapłanami oraz między biskupami a ludem są bliższe. W tych okolicznościach biskup nie może po prostu robić z parafią tego, co chce. Musi to czynić razem z duchowieństwem i ludem”. Biskupi muszą lepiej modelować synodalność poprzez wspólne słuchanie, rozmowę i rozeznanie.

Jeśli my
dialog iść na

międzyludzki,
My Posiadać Do
najpierw mieć

A dialog z
Bogiem...

- 52 Istnieje obawa przed niebezpieczeństwem fałszywych lub nierealistycznych oczekiwań co do tego, czym ma być proces synodalny i co „wytworzyć”. Kultura zachodnia i północnoamerykańska automatycznie myśli zarówno w kategoriach wymiernych rezultatów, jak i zwycięzców i przegranych, a głos Kościoła może zostać zagłuszony przez ten impuls rywalizacji. Niemniej jednak biskupi czuli, że muszą wskazać inną drogę, która promuje nasz wspólny chrzest, naszą komunie w Panu i naszą wolę wspólnej pracy, aby sprostać stojącym przed nami wyzwaniom, która jest prowadzona przez Ducha i jest wierna Pan Jezus. „Biskupi muszą po prostu dać z siebie wszystko w procesie synodalnym i być autentyczni i uczciwi. Musimy być transparentni.
Biskupi muszą się bardziej ujawniać. Musimy uznać potrzebę nawrócenia na całym świecie (biskupów, księży, świeckich). Nie możemy kontrolować wyniku tego procesu. Biskupi nie mogą odzyskać wiarygodności, nie działając wiarygodnie”.
- 53 Biskupi zwrócili uwagę na znaczenie syntez narodowych, jak również tego kontynentalnego Dokumentu Końcowego. Postrzegają je jako dokumenty, które służą do odzwierciedlenia w naszych lokalnych społecznościach tego, co zostało powiedziane i usłyszane podczas konsultacji synodalnych. Jest to szczególnie ważne w uznaniu, że jako Kościół w Kanadzie i Stanach Zjednoczonych słyszeliśmy tych, którzy czują się zranieni lub odrzuceni przez Kościół. To nie rozwiązuje problemów ani nie leczy ran, ale jest ważnym początkiem. „Rdzenni mieszkańcy chcą wiedzieć, że Kościół wie. To musi być w dokumencie. Musimy dać im do zrozumienia, że rozumiemy problemy, z którymi mają do czynienia w życiu codziennym, i słuchamy ich”.
- Kobieta, która jest przywódczynią swojej rdzennej społeczności, powiedziała kanadyjskiemu biskupowi: „Nie rezygnuj z nas. Tak, jesteśmy w żałobie i tak, jesteśmy źli, ale nie rezygnujcie z nas”. Ten aspekt doświadczenia synodalnego ma również zastosowanie w odniesieniu do gniewu i nieufności spowodowanych trwającymi skutkami kryzysu związanego z wykorzystywaniem seksualnym. Biskupi proszą też, aby ludzie z nas nie rezygnowali.

My potrzebować
uznać za
– potrzebe
nawrócenia
na całym
świecie
(biskupi,
księży, świeccy).

Priorytety skierowane do października 2023 r

Zebranie Synodu w Rzymie

54 Kościół w Ameryce Północnej przeżył znaczący moment radości i nadziei na wędrówce drogą synodalną. Zgromadzone w duchu modlitewnego słuchania wspólnoty lokalne w naszych diecezjach wyrażały swoje radości i niepokoje. Ścieżka prowadziła początkowo do wspólnych duchowych rozmów w każdym z naszych krajów, a następnie do podobnych, wzajemnych rozmów delegatów ze Stanów Zjednoczonych i Kanady. Podczas Zgromadzenia Kontynentalnego wyrażono wiele oddźwięków i napięć, z których wszystkie zostały wypowiedziane z powodu wielkiej miłości do Chrystusa Jezusa i Jego Kościoła. Północnoamerykański zespół synodalny pracował nad syntetycznym przedstawieniem bogactwa rozmów. Zespół Synodu zebrał główne tematy, które wyłoniły się na naszym Zgromadzeniu Kontynentalnym, a teraz proponuje je do dalszego rozważenia na Zgromadzeniu Synodalnym, które odbędzie się w Rzymie w październiku 2023 r.

1. Integracja konsultacji synodalnej w Kościołach lokalnych. Obejmuje to formację zarówno w synodalności, jak i w duchowości rozeznania. Choć droga synodalna była przeżywana z taką radością na naszym kontynencie przez tych, którzy w niej uczestniczyli, przyznajemy, że to dopiero początek. Wiele pozostaje do zrobienia, aby zintegrować synodalny styl konsultacji na poziomie Kościołów lokalnych, a także na poziomie krajowym i kontynentalnym, aby zwiększyć uczestnictwo i dotrzeć do wielu osób w naszych wspólnotach, które jeszcze nawet nie słyszały o synodalności. Obejmuje to zwrócenie szczególnej uwagi na formację duchową konieczną do osobistego i wspólnotowego rozeznania. Apelujemy również o wspieranie i prowadzenie formacji w stylu synodalnym, aby była właściwie rozumiana. Wielu, którzy zdecydowali się nie uczestniczyć, postrzega to jako konkurencyjny model, przeciwstawiający świeckim duchowieństwu. Inni postrzegają ją jako niewystarczająco jasną pod względem metodologii, eklezjologii i celów. Niemniej jednak istnieje praktyczna kwestia ponownego przemyślenia naszych diecezjalnych i narodowych praktyk i/lub struktur kościelnych w sposób, który naprawdę nada priorytet stylowi synodalnemu.
2. Wyzwanie przyjęcia tych, którzy czują się wykluczeni z uczestnictwa w życiu Kościoła w sposób autentyczny i wierny Ewangelii i wierze katolickiej, ciąży na sercach naszego ludu. Często mówiono o tym napięciu w jednostkach i wspólnotach. Nasi ludzie dostrzegają, że przyjmowanie i służba zranionym i odizolowanym na świecie w Kościele jest istotnym aspektem misji powierzonej nam przez Pana Jezusa; zauważają jednak również, że nowa złożoność spraw, przed którymi stoimy, wymaga rozeznania, ponieważ zakłada zarówno nowe inicjatywy duszpasterskie, jak i wierność kerygmatowi, który mamy głosić publicznie. Dlatego wielu pytało, co oznacza „radykalne włączenie” i jakie są jego implikacje duszpasterskie, a nawet doktrynalne? Samo określenie wywołało w naszych konsultacjach bardzo różne reakcje. Istnieje również potrzeba formacji, jak być bardziej gościnnym wobec siebie nawzajem.
3. Współodpowiedzialność. Często padał apel o ponowne rozważenie misji wszystkich ochrzczonych, ze szczególnym uwzględnieniem poszczególnych powołań. Rozeznanie, w jaki sposób należy docenić i urzeczywistnić chrzcielną współodpowiedzialność za misję Kościoła, wymaga lepszego zrozumienia roli świeckich w ogólności, a w szczególności kobiet i młodzieży. Temat współodpowiedzialności dotyka również często poruszanej kwestii współdecydowania i pragnienia większej przejrzystości w rządzeniu Kościołem.

Rozeznanie praktycznego sposobu postępowania w tych kwestiach będzie wymagało rozważenia aktualnych norm kanonicznych i struktur kościelnych. Ścisłe związana z tym tematem jest potrzeba bardziej integralnej formacji całego życia chrześcijańskiego.

4. Mówienie o jedności i komunii Kościoła pośród różnego rodzaju polaryzacji i podziałów. Niektóre polaryzacje powstają w Kościele, podczas gdy inne mają swoje źródło w szerszym społeczeństwie i są przenoszone do Kościoła. Potrzebne jest rozeznanie, aby Kościoły lokalne mogły lepiej promować eklezjologię komunii, zakorzenioną w chrzcie i karmioną ofiarą eucharystyczną. Muszą one być postrzegane jako główne źródła naszej tożsamości i jedności jako Ludu Bożego, a przede wszystkim różnice rasowe, etniczne, społeczne, ekonomiczne, polityczne czy ideologiczne. To wyzwanie dla naszej najbliższej przyszłości.
5. Kościół wychodzący na peryferie. Wiele rozmów w Zgromadzeniu Kontynentalnym dotyczyło wewnętrznego funkcjonowania Kościoła, ale jesteśmy również wezwani do patrzenia na zewnątrz. Nasi ludzie często mówią, że słyszeli wezwanie papieża Franciszka, by wiarygodnie wyjść na margines. Na naszym kontynencie zawsze istnieje niebezpieczeństwo zapomnienia i obojętności wobec tych, którzy są biedni i wykluczeni. Północnoamerykański zespół synodalny usłyszał podczas konsultacji synodalnych, że nasi ludzie proszą o solidniejszą formację w tego rodzaju działalności misyjnej. Istotne jest, aby Kościoły lokalne usłyszały wezwanie do pomocy potrzebom kościołów ubogich i zepchniętych na margines na całym świecie. Jest to sprawa całego Kościoła i powinna być bardziej pilnie wyrażona na szczycie Kościoła powszechnego.

“Proces synodalny
doskonały,
nie był, ale był dobry.”

Wniosek

wszyscy byli
jedni i stawiają razem.

Dzieje 2:1

- 55 Na samym początku Kościoła, w czasie Pięćdziesiąticy, było zamieszanie i strach, ale także oczekiwanie i nadzieja. Dotyczy to każdej epoki, w tym naszych czasów. Odpowiedzią Ducha Świętego było zgromadzenie Kościoła w jednym miejscu i danie mu możliwości usłyszenia i zrozumienia przesłania Ewangelii. W miarę jak Kościół w Ameryce Północnej podąża drogą synodalną, musimy naśladować Maryję, która była obecna podczas pierwszej Pięćdziesiąticy i nieustannie odpowiadała „tak” na zaproszenie do udziału w budowaniu Królestwa Bożego. „Chcemy być jak Maryja” (Sesja I Grupa 2).
- 56 Dar zgromadzenia się w Duchu Świętym został ponownie doznany przez Kościół w Kanadzie i Stanach Zjednoczonych podczas Etapu Kontynentalnego. Była wielka wdzięczność za bycie w jednym miejscu, czyli bycie (praktycznie) razem z innymi katolikami, którzy pochodzą z różnych części Kanady i Stanów Zjednoczonych, świeckimi, zakonnymi i duchownymi, każdy z własnymi ideami i poglądami, ale wszyscy są częścią jednego Kościoła. „Jestem wdzięczny za czas i wysiłek włożony w ułatwienie tego procesu. Daje mi nadzieję, że możemy iść naprzód, aby uzdrowić i odbudować zaufanie w Kościele i wśród naszych braci i sióstr”. (Informacje zwrotne z sesji II).
- 57 Dar przebywania razem w jednym miejscu i słuchania się nawzajem jest chyba najlepszą lekcją, jaką wyciągnięto podczas etapu kontynentalnego w Ameryce Północnej. Jak powiedział jeden z uczestników: „Ludziom podobało się dzielenie, a nie tylko rozmowa – nie ma odwrotu” (Sesja III Grupa 4). Wspólnym tematem były korzyści płynące z bycia celowo synodalnym. Jak wspomniała grupa biskupów: „Proces synodalny nie był doskonały, ale był dobry” (Sesja XII Grupa 8).

Dodatek A — Zespół Synodu Ameryki Północnej

Biskup Juan Miguel Betancourt, SEMV, Archidiecezja Hartford

Alexandra Carroll, Konferencja Biskupów Katolickich Stanów Zjednoczonych

Richard Coll, Konferencja Biskupów Katolickich Stanów Zjednoczonych

s. Chantal Desmarais, scsm, diecezja Joliette

Barbara Dowding z archidiecezji Vancouver

Patrick Fletcher, Kanadyjska Konferencja Biskupów Katolickich

Arcybiskup Richard Gagnon z Archidiecezji Winnipeg

Biskup Daniel E. Flores, diecezja Brownsville

ks. Michael JK Fuller, Konferencja Biskupów Katolickich Stanów Zjednoczonych

Julia McStravog, Konferencja Biskupów Katolickich Stanów Zjednoczonych

Biskup Raymond Poisson, diecezja Saint-Jérôme-Mont-Laurier

ks. Gilles Routhier, Archidiecezja Quebecu, Uniwersytet Laval

S. Leticia Salazar, ODN, diecezja San Bernardino

Biskup John Stowe, OFMCap, diecezja Lexington

Biskup Joseph Tyson z diecezji Yakima

ks. Jean Vézina, Kanadyjska Konferencja Biskupów Katolickich

bp David Walkowiak z diecezji Grand Rapids

Biskup Thomas Zinkula z diecezji Davenport

Dodatek B — Sesje

Sesja I – środa, 14 grudnia 2022 r., godz. 15:00 czasu wschodniego (angielski)

Sesja II – wtorek, 10 stycznia 2023 r., godz. 15:00 czasu wschodniego (angielski)

Sesja III – środa, 11 stycznia 2023 r., godz. 15:00 czasu wschodniego (angielski)

Sesja IV – środa, 11 stycznia 2023 r., godz. 19:00 czasu wschodniego (hiszpański)

Sesja V – czwartek, 12 stycznia 2023 r., godz. 15:00 czasu wschodniego (francuski)

Sesja VI – środa, 18 stycznia 2023 r., godz. 15:00 czasu wschodniego (hiszpański)

Sesja VII – środa, 18 stycznia 2023 r., godz. 19:00 czasu wschodniego (hiszpański)

Sesja VIII – czwartek, 19 stycznia 2023 r., godz. 15:00 czasu wschodniego (angielski)

Sesja IX – czwartek, 19 stycznia 2023 r., godz. 19:00 czasu wschodniego (francuski)

Sesja X – środa, 25 stycznia 2023 r., godz. 15:00 czasu wschodniego (angielski)

Sesja XI – środa, 25 stycznia 2023 r., godz. 19:00 czasu wschodniego (angielski)

Sesja XII – czwartek, 26 stycznia 2023 r., godz. 15:00 czasu wschodniego (angielski)

Sesja podsumowująca – środa, 1 lutego 2023 r., godz. 13:00 czasu wschodniego (angielski)

Cytaty ze Zgromadzeń Kontynentalnych zostały zredagowane pod kątem gramatyki i przejrzystości.

Dodatek C — Przewodnik przygotowania delegata

UNITED STATES CONFERENCE OF
CATHOLIC BISHOPS

Przewodnik przygotowania delegata do Północnoamerykańskie wirtualne zgromadzenia kontynentalne

Montaż wstępny

Przygotowanie duchowe jest kluczowym elementem owocnego rozeznania. Poniżej przedstawiono kroki, które należy podjąć, przygotowując się do udziału w Północnoamerykańskich Wirtualnych Zgromadzeniach Kontynentalnych.

Krok 1

Przeczytaj dokument [dotyczący Etapu Kontynentalnego \(DCS\)](#), zanim weźmiesz udział w Zgromadzeniu Kontynentalnym.

• [Angielski](#) •
• [Francuski](#) •
• [Hiszpański](#)

Zalecamy również zapoznanie się z syntezami narodowymi dla Ameryki Północnej.

Kanada •

• [angielski](#) •
• [francuski](#)

Stany

• [Zjednoczone](#) •
• [Angielski](#) • [Hiszpański](#)

Krok 2

Módl się , używając fragmentu pisma świętego:

Angielski: [Izajasz 54:2](#)
Angielski: [Izajasz 54:2](#)
Hiszpański: [Izajasz 54:2](#)

„Poszerz przestrzeń pod swój namiot, rozłóż bezlitośnie płótna namiotowe; wydłużcie wasze liny i umocnijcie wasze kołki”.

Módlcie się o wasze doświadczenie Synodu i treść DCS.

• Jakie są dary i mocne strony Synodu i DCS? •
• Jakich są wyzwania i
• słabości Synodu i DCS?

Krok 3

Zastanów się nad DCS za pomocą tych trzech pytań zaadaptowanych z DCS #106.

To są te same pytania, które będą używane podczas Zgromadzeń Kontynentalnych.

1. Do jakich aspektów Dokumentu Scena Kontynentalna rezonowała z tym, co słyszeliście podczas odsłuchów diecezjalnych i/lub regionalnych?
2. DCS informuje o pewnych napięciach, jak również o radości; jakie znaczne

napięcia lub rozbieżności okazują się szczególnie ważne dla Kościoła w Ameryce Północnej?

3. Na podstawie tego, co usłyszałeś i przeczytałeś, jakie są priorytety, powtarzające się tematy i wezwania do działania, którymi można podzielić się z innymi Kościołami lokalnymi na całym świecie i omówić je podczas pierwszej sesji zgromadzenia synodalnego w październiku 2023 r.?

Krok 4

Rozpoznajcie razem, jeśli to możliwe, z biskupem, członkami lokalnego Kościoła i innymi delegatami z waszej diecezji; poćwicz używanie [Modelu Rozmowy Duchowej](#) (patrz poniżej). Zwróć uwagę na główne tematy, które wyłaniają się z każdej twojej osobistej modlitwy i refleksji. Przekaż te spostrzeżenia Zgromadzeniu Kontynentalnemu.

Zgromadzenie Kontynentalne

Będzie dwanaście (12) Północnoamerykańskich Zgromadzeń Kontynentalnych. Odbędą się one wirtualnie przez Zoom. Siedem (7) sesji odbędzie się w języku angielskim, trzy (3) w języku hiszpańskim i dwie (2) w języku francuskim. Każde zgromadzenie będzie trwało około dwóch godzin i trzydziestu minut. Model rozmowy duchowej będzie używany w małych kręgach słuchaczy.

Daty, godziny i języki

• Środa, 14 grudnia 2022 r. 3-5:30 PM ET (angielski) •	• Środa, 18 stycznia 2023 r. 19:00-21:30 ET (hiszpański)
Wtorek, 10 stycznia 2023 r. 15:00-17:30 ET (angielski) •	• Czwartek, 19 stycznia 2023 r. 15:00-17:30 ET (angielski) •
Środa, 11 stycznia 2023 r. 15:00-17:30 ET (angielski) •	Czwartek, 19 stycznia 2023 r., 19:00-21:30 ET (francuski)
Środa, 11 stycznia 2023 r., 19:00-21:30 ET (hiszpański)	• Środa, 25 stycznia 2023 r. 15:00-17:30 ET (angielski) •
• Czwartek, 12 stycznia 2023 r. 15:00-17:30 ET (francuski)	Środa, 25 stycznia 2023 r. 19:00-21:30 ET (angielski) •
• Środa, 18 stycznia 2023 r. 15:00-17:30 ET (hiszpański)	Czwartek, 26 stycznia 2023 r. 15:00-17:30 ET (angielski)

Format

• Część I

- o Powitanie i modlitwa (5 min) o
- Tworzenie ramek dla kręgów
- słuchaczy (5 min) o Kręgi dla słuchaczy (65 min)

• Część II o

- Przerwa (5 min) o
- Refleksja i cisza (5 min) o Sesja plenarna (60 min) o
- Zakończenie i modlitwa (5 min)

Kręgi słuchaczy

- Delegaci zostaną podzieleni na grupy 6-8 uczestników dla Kręgów Słuchaczy. • Każda grupa ma odzwierciedlać różnorodność Kościoła. • Delegaci zostaną powiadomieni o swoich grupach przed zgromadzeniem. Delegaci zostaną poproszeni o dołączenie do Zoom Breakout Room, który odpowiada ich przydzielonemu numerowi. Upewnij się, że używasz najnowszej wersji Zoom. (Zobacz linki poniżej.) • Każda grupa ma swojego facylitatora, który pilnuje czasu i upewnia się, że każdy ma szansę się podzielić. • Każda grupa ma swojego przedstawiciela, który przedstawi wyniki rozmowy Plenarny.

Plenarny

- Sesja plenarna będzie czasem na podzielenie się owocami duchowych rozmów prowadzonych w Kręgach Słuchaczy.
- Każdy przedstawiciel będzie miał około 3 minut na omówienie dwóch do trzech tematów rozmowy i krótką refleksję. Czas ten może być dostosowany w zależności od całkowitej liczby Kręgów Słuchaczy na sesji.
- Notatnicy będą obecni na sesji plenarnej, aby uchwycić wspólne tematy i cytaty udostępnianie w dużej grupie.

Metodologia

Model rozmowy duchowej

Prosimy o przejrzanie i zapoznanie się z Przewodnikiem po rozmowach duchowych z Sekretariatu Synodu. Ten dokument jest dostępny w [języku angielskim](#), [francuskim](#) i [hiszpańskim](#).

Jest to metodologia, która będzie stosowana podczas Zgromadzeń Kontynentalnych. Ta informacja jest szczególnie ważna dla tych delegatów, którzy będą pełnić rolę facylitatora w swoim Kręgu Słuchaczy. Duchowy Model Rozmowy promuje aktywne słuchanie i zachęca do mówienia prosto z serca. Odbywa się w trzech rundach :

Na podstawie Załącznika B nr 8 [Vademecum](#)

cccb.ca
usccb.org/synod

3

1. Runda pierwsza

Rozpocznij wezwaniem Ducha Świętego i chwilą ciszy. B. Każdy w równej kolejności dzieli się owocami swojej modlitwy w odniesieniu do pytania refleksyjne. C.

W tej rundzie nie ma dyskusji. D. Uczestnicy

uważnie słuchają każdej osoby i zwracają uwagę na to, jaki jest Duch Święty

poruszanie się w sobie, w osobie mówiącej iw grupie jako całości. mi. Runda pierwsza kończy się krótką chwilą ciszy, aby odnotować wewnętrzne ruchy. F. Całkowity czas: 25 minut 2. Runda druga a. Uczestnicy dzielą się

tym, co najbardziej

ich poruszyło w pierwszej rundzie i co ich poruszyło

w czasie ciszy.

B. Utrzymuje się tę samą uważność duchową. C. Runda

druga kończy się krótką chwilą ciszy. D. Całkowity czas: 20

minut 3. Runda trzecia a.

Uczestnicy

zastanawiają się nad tym, co rezonuje w rozmowie i co ich najbardziej poruszyło. B. Odnotowuje się nowe spostrzeżenia

i nierozwiązane pytania c. Modlitwy wdzięczności mogą

zakończyć rozmowę. D. Całkowity czas: 10 minut

Modlitwa

Modlitwa jest żywotnym i życiodajnym aspektem kroczenia drogą synodalną. Delegatów zachęca się do włączenia Synodu do ich codziennego życia modlitewnego, przygotowując się do Zgromadzenia Kontynentalnego.

Poniżej znajdują się dwie modlitwy za Synod.

[Jesteśmy na modlitwie](#)

Stoimy przed Tobą, Duchu Święty, gdy gromadzimy się razem w Twoje imię. Tylko Ty nas prowadzisz, rozgość się w naszych sercach; Naucz nas, jaką drogą mamy iść i jak mamy nią podążać. Jesteśmy słabi i grzeszni; nie promujemy nieładu. Nie pozwól, aby ignorancja sprowadziła nas na złą drogę, a stronniczość wpłynęła na nasze działania. Spraw, abyśmy odnaleźli w Tobie naszą jedność, abyśmy razem kroczyli ku życiu wiecznemu i nie zboczyli z drogi prawdy i tego, co słuszne. O to wszystko prosimy Ciebie, który działasz w każdym miejscu i czasie, w komunii Ojca i Syna, na wieki wieków. Amen.

Modlitwa przed przeczytaniem Dokumentu dla Etapu Kontynentalnego

Panie, zgromadziłeś cały swój lud na Synodzie. Dziękujemy za radość, jakiej doświadczyli ci, którzy w tym roku zdecydowali się wyruszyć w drogę, by słuchać Boga i swoich braci w postawie gościnności, pokory, gościnności i braterstwa. Pomóż nam wejść na te strony jak na „świętą ziemię”. Przyjdź Duchu Święty: bądź przewodnikiem naszej wspólnej podróży!

Zoom Logistyka

1. Upewnij się, że używana wersja Zoom jest najnowsza. Możesz zaktualizuj swoją wersję Zoom [tutaj.](#)
2. Zmień swoje imię i nazwisko, aby zawierało nazwę Twojej diecezji. Możesz znaleźć wskazówki, jak edytować swoje imię [tutaj.](#) o
Podaj swoje imię, nazwisko i diecezję. Przykład: Mary Smith, Allentown
3. Gdy nadejdzie czas na kręgi słuchania, zostaniesz poproszony o wybranie Zoomu Breakout Room, do którego chcesz dołączyć. Wybierz numer, który odpowiada przypisanej grupie. Przed zgromadzeniami kontynentalnymi otrzymasz wiadomość e-mail z przydziałem do Kręgu Słuchaczy wraz z łączem Zoom od Zespołu Synodu Ameryki Północnej.

Zasoby

[stronie CCCB](#)

[Witryna Synodu USCCB](#)

[Witryna Synodu Watykańskiego](#)

[Jesteśmy na modlitwie](#)

[Zasoby duchowe i liturgiczne](#)

Dokument dla Sceny Kontynentalnej •

[Angielski](#) •

[Francuski](#)

• [hiszpański](#)

National Synthesis - Kanada •

[angielski](#) •

[francuski](#)

National Synthesis - Stany Zjednoczone

• [Angielski](#) •

[Hiszpański](#)

Zasoby biblijne dla synodalności •

[Angielski](#) •

[Francuski](#) •

[Hiszpański](#)

Przewodnik po rozmowach

[duchowych](#) •

[Angielski](#) •

[Francuski](#) • [Hiszpański](#)

W kierunku duchowości dla synodalności •

[Angielski](#) •

[Francuski](#) •

[Hiszpański](#)

Powiększenie • [Zaktualizuj](#)

[powiększenie](#) • [Zmień nazwę](#)

Pytania?

Jeśli masz jakiegokolwiek pytania dotyczące wirtualnych zgromadzeń na etapie kontynentalnym Synodu 2021-2024, wyślij e-mail na adres synod@usccb.org

Copyright © 2022 Kanadyjska Konferencja Biskupów Katolickich i Konferencja Biskupów Katolickich Stanów Zjednoczonych. Wszelkie prawa zastrzeżone.

cccb.ca

usccb.org/synod

5

Dodatek D — Slajdy z sesji

Adsumus Sancte Spiritus

We stand before You, Holy Spirit,
as we gather together in Your name.

With You alone to guide us,
make Yourself at home in our hearts;
Teach us the way we must go
and how we are to pursue it.

We are weak and sinful;
do not let us promote disorder.
Do not let ignorance lead us down the wrong path
nor partiality influence our actions.

Let us find in You our unity
so that we may journey together to eternal life
and not stray from the way of truth
and what is right.

All this we ask of You,
who are at work in every place and time,
in the communion of the Father and the Son,
forever and ever. Amen.

design on lamorfab.com

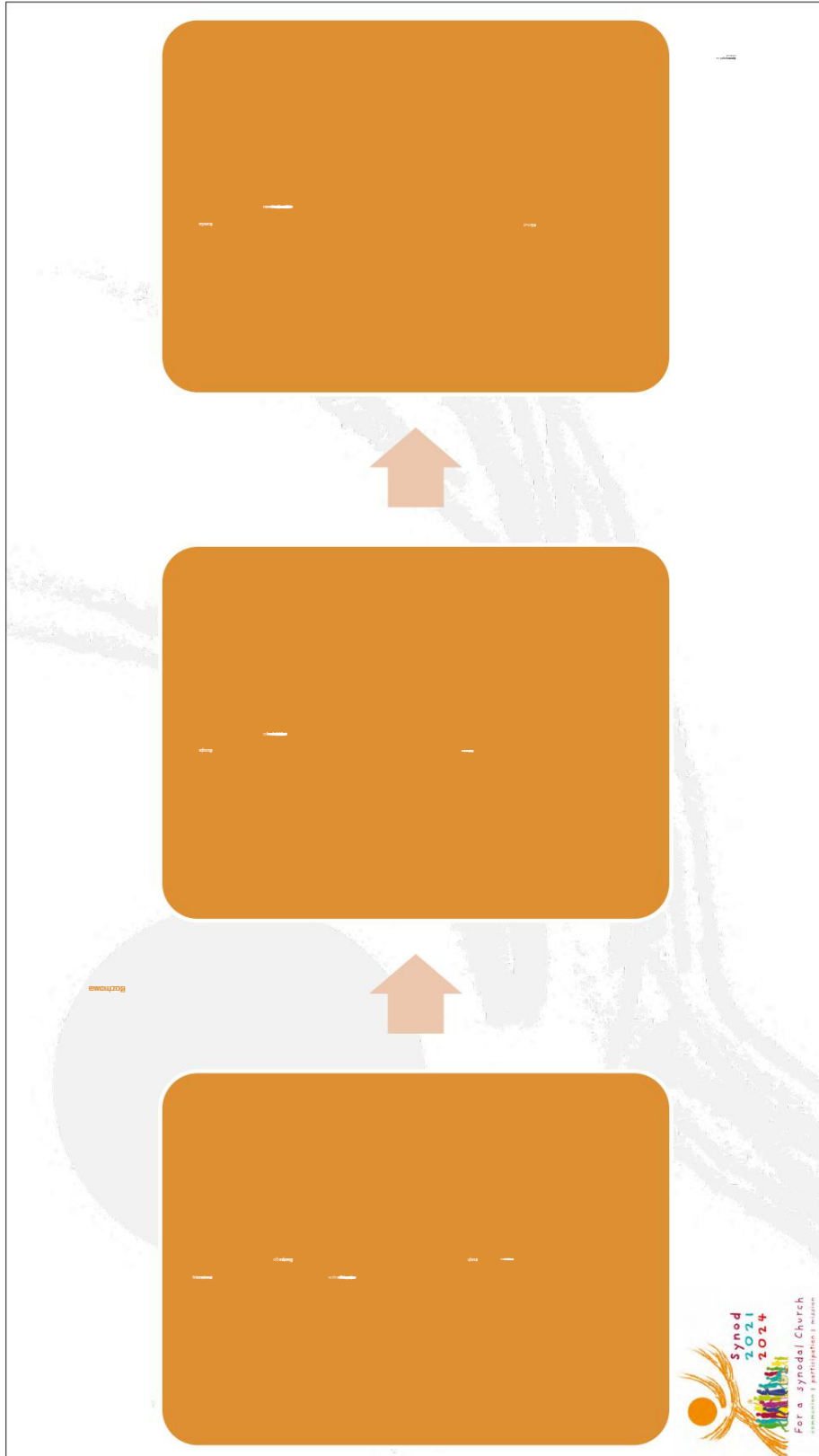
Modlitwa
 Zamknięcie
 Plenary (Minuty)
 Czysta
 Przerwa
 Kierunek
 Czas
 Ramy
 Sesja
 Kierujący (Minuty)
 Modlitwa
 Powitanie

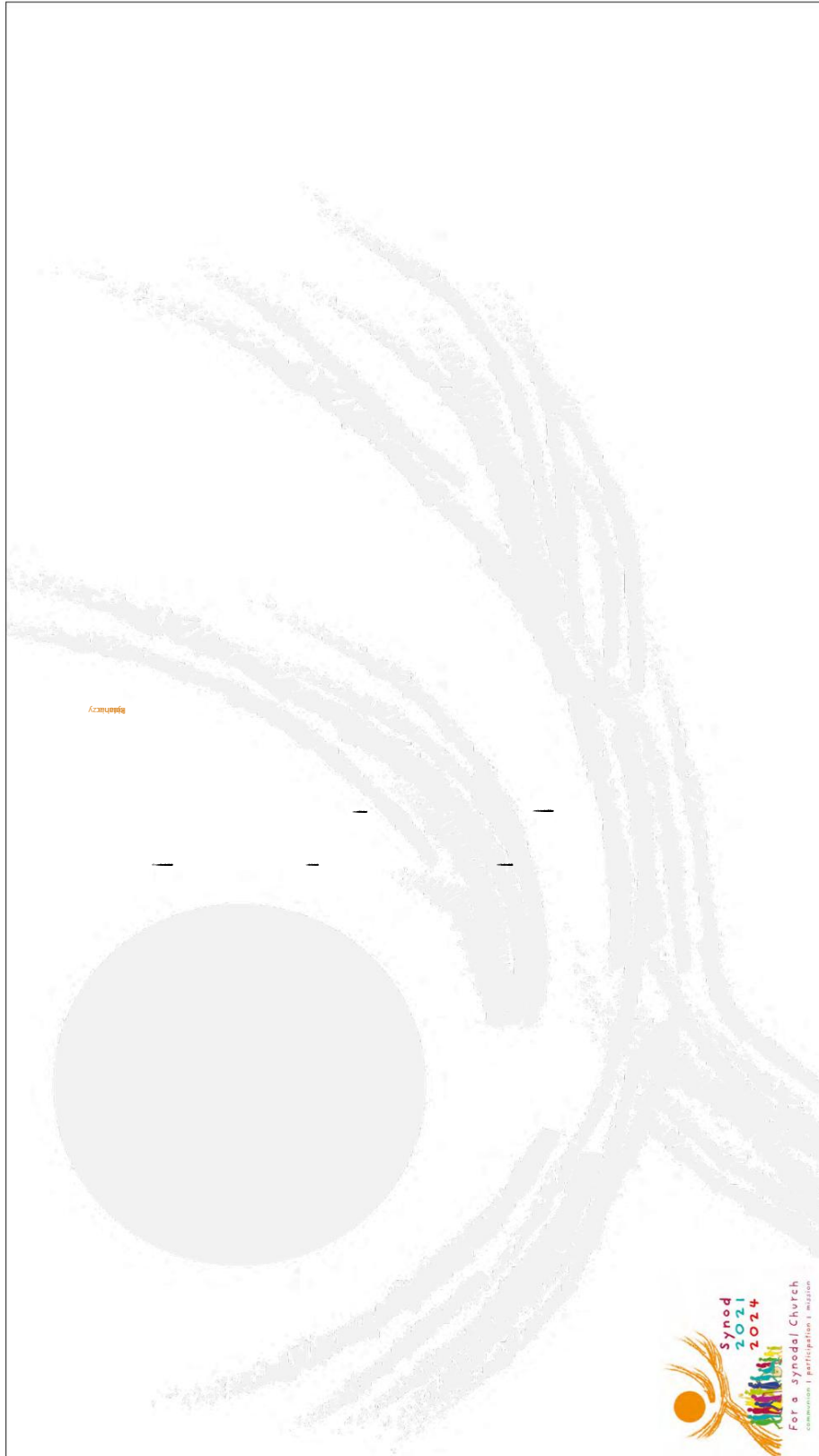
Synod 2021-2024
 For a Synodal Church
 communion | participation | mission

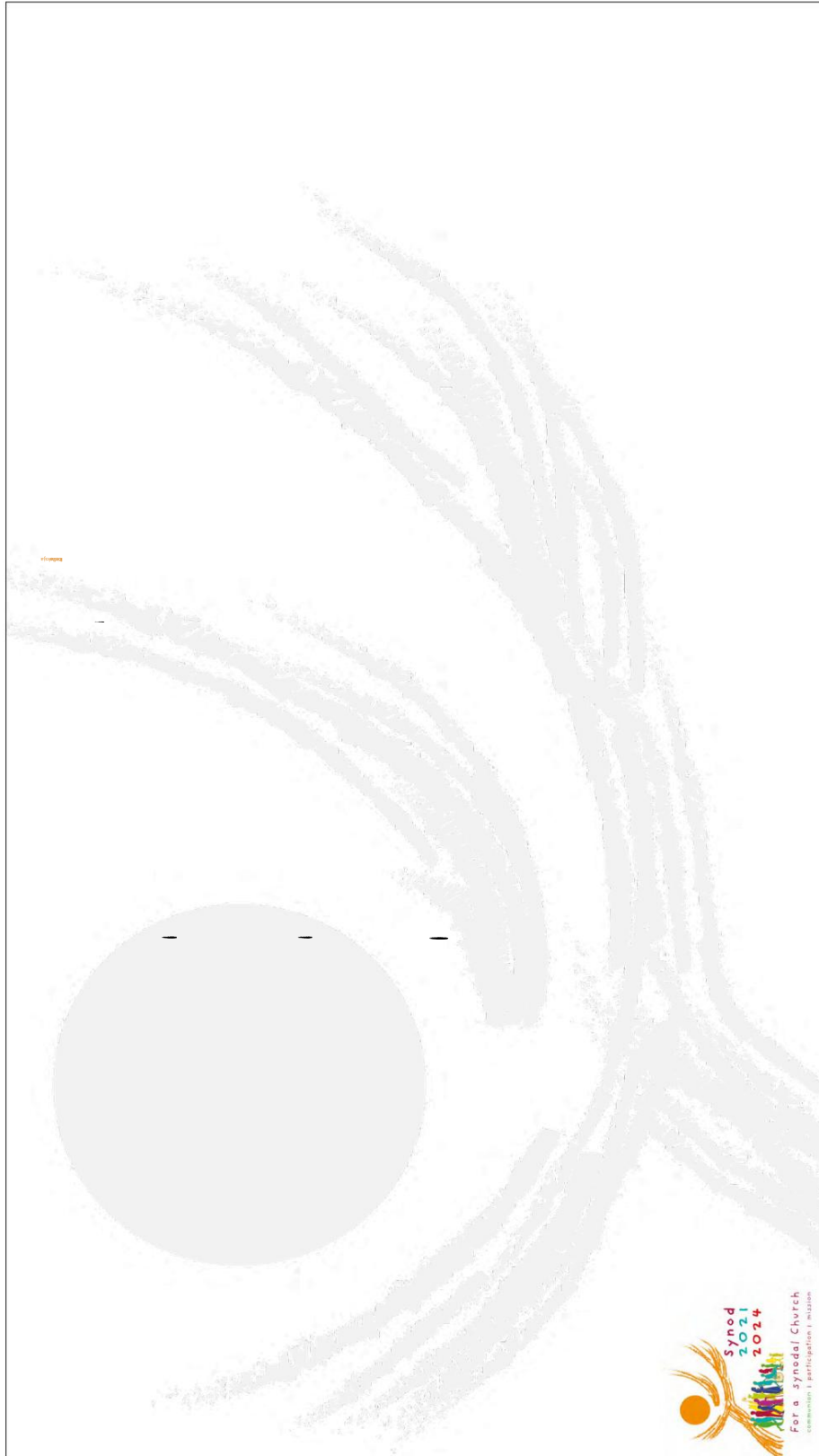
kieślacy

Synod
2021
2024

For a synodal Church
communio | participation | missio

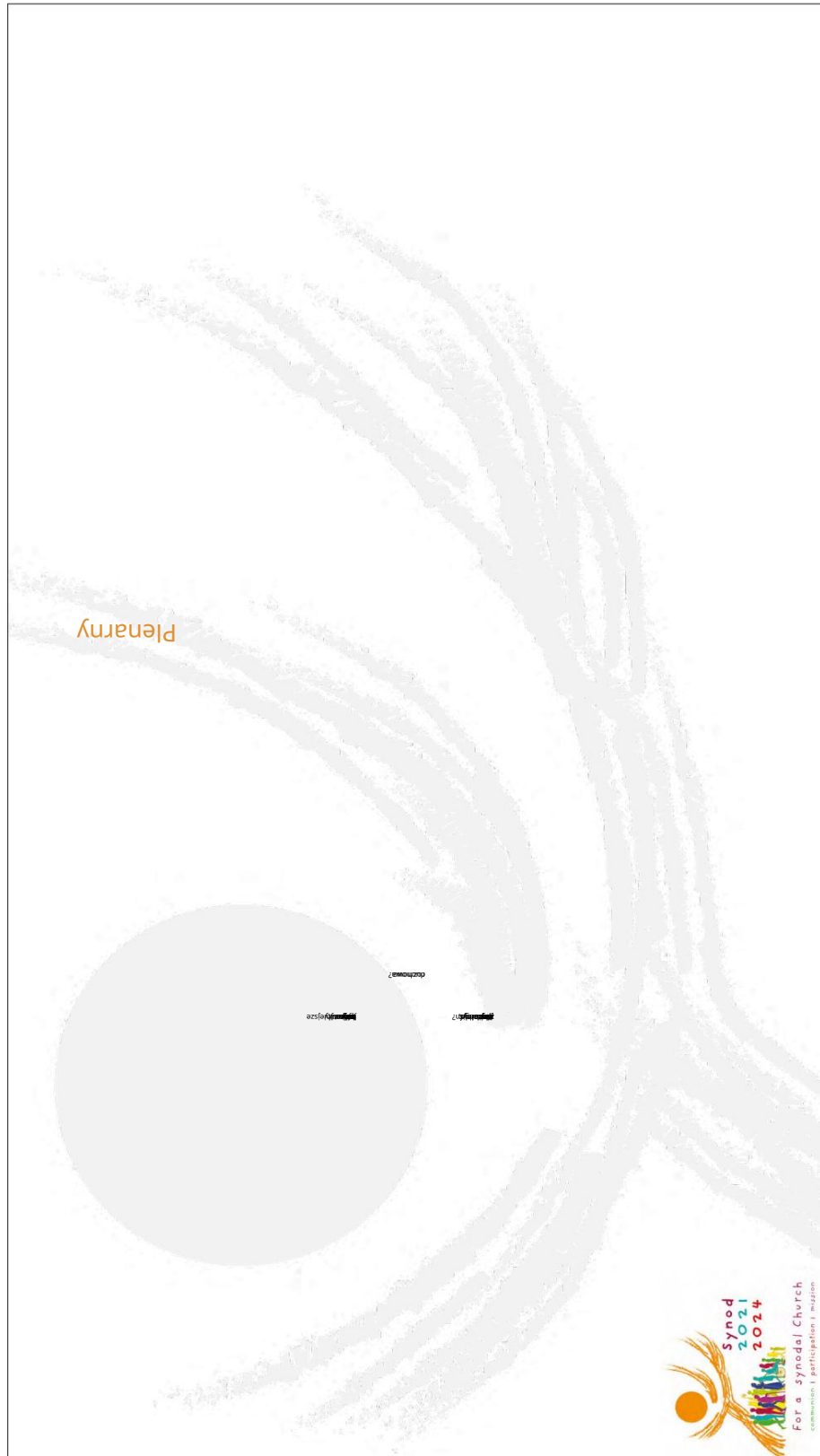

Plenary

Synod 2021 2024

For a synodal Church
communio | participatio | missio

Dodatek E — Pytania do delegatów podsumowujących

Jakie były dary i mocne strony Zgromadzeń Kontynentalnych?

Jakie były wyzwania i słabości zgromadzeń kontynentalnych?

Czy w twoim kręgu słuchaczy pojawiło się coś, co nie zostało wyrażone na posiedzeniu plenarnym?

Czy jest coś jeszcze, o czym zespół Synodu Północnoamerykańskiego powinien wiedzieć?

Copyright © 2023 Kanadyjska Konferencja Biskupów Katolickich i Konferencja Biskupów Katolickich Stanów Zjednoczonych. Wszelkie prawa zastrzeżone. Ten tekst może być powielany w całości lub w części bez zmian do użytku edukacyjnego non-profit, pod warunkiem, że takie przedruki nie są sprzedawane i zawierają niniejszą informację. Teksty Pisma Świętego w tej pracy pochodzą z New American Bible ©1991, 1986, 1970 Confraternity of Christian Doctrine, Washington, DC i są wykorzystywane za zgodą właściciela praw autorskich. Wszelkie prawa zastrzeżone. Żadna część New American Bible nie może być powielana w jakiegokolwiek formie bez pisemnej zgody właściciela praw autorskich.